

Bună seara, România!

O parabolă despre NET '96

În capitolul 28 din Genesa, îl urmărim pe fugarul Iacov îndepărându-se de casă, în autoexilul său spre Haran. El cobora totodată din țara făgăduinței în leagănul idolatriei, cobora din iubirea și încrederea tatălui său în mlaștina minciunii și a trădării, cobora din poziția atât de dragă inimii omenești, de fiu credincios, cu o viață acceptabilă (mai ales în comparație cu Esau cel lumesc), la constatarea dureroasă, necunoscută până acum de el, că „nimic bun nu locuiește în mine“. Ca întotdeauna, el nu putea să nu proiecteze ceea ce simțea despre sine asupra felului în care Dumnezeu îl privea. Părăsit de Dumnezeu și de oameni, el coboară, disperat, în câmpie, și merge până îl lasă puterile.

Vine amurgul. Peisajul se potrivește cu spiritul lui pustiit, doar o piatră îi atrage atenția și el își așază capul greu pe ea. Îl va ajuta piatra să fie mai sus? Se lasă întunericul și realitatea este înghițată de noapte. Atunci se aprinde viziunea cerească. Iacov se recunoaște în viziune ca fiind într-adevăr foarte jos, la capătul de jos al unei scări, care nu vine doar să-i reamintească de coborârea lui, ci de providența și harul cerului, pentru că la capătul ceresc Se află Dumnezeu.

Nu este o scară virtuală, posibilă, ci una reală, activă, pentru că pe ea coboară și urcă îngerii. Și Dumnezeu îi vorbește cuvinte de bunăvoință, fără să-i pronunțe judecata și fără să-i pună condiții. I se făgăduiește readucerea în casa tatălui.

Mai mult decât atât: scara este dinamică, ea îl va însoți pretutindeni pe unde va călători în drumurile lui de fugar.

Viziunea se estompează o dată cu ivirea zorilor, dar acum, realitatea este complet transformată.

„Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut... Aici este Casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!“ Și Iacov se angajează într-un act al închinării: piatra devine temeliea unui viitor templu, unde lemnul curge dedicând Domnului locul pe care-l unge, o juruință încununează declarația de credință și de recunoștință. Închinarea va permanentiza viziunea, iar scara cerului îl va călăuzi mereu, ca și steaua care avea să-i călăuzească pe înțelepții din Orient până la Prunc, El Însuși adevărata Scară a cerului, unind cerul și pământul.

Un Betel modern

Într-un moment de descumpănire și istovire, Dumnezeu a dorit să ne ajute să nu mai privim la ce privesc ochii, ci la resursele neatrinse ale harului Său. La lăsarea întunericului, în vreo 400 dintre bisericile noastre, zeci de mii de ochi au așteptat să apară pe ecran un semnal, urechea să recunoască din puzderia de limbi un salut: „Bună seara, România!“ și o scară - a cărei primă treaptă măsura vreo opt mii de kilometri - se contura spre cer, conducând privirea spre Cel care „stătea deasupra ei și zicea: 'Eu sunt Domnul...'“.

Acum urmează închinarea. Realități binecunoscute sunt privite într-un fel nou: redescoperim sfințenia casei lui Dumnezeu, care începuse să se estompeze. Iacov strigase: „Cât de înfricoșat este locul acesta!“, iar noi înțelegem într-un fel nou apelul patetic: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă!“

Ne dăm seama, ca niciodată până acum, cât de necesar este să fie o casă a lui Dumnezeu, pentru toți fugarii, pentru toți singuraticii, pentru toți disperații acestei lumi. Ne oferim pe noi înșine ca să fim pietre vii ale acestei case care să

adăpostească permanent viziunea scării cerului.

Piatra a fost atinsă de undelele, untos și moale, dar pătrunzând și stâncă, iar noi am fost uimiți să redescoperim prezența blândă și atotpătrunzătoare a Duhului, străpungând inima a zeci de mii. Chiar și pe a noastră. Ieri, discutând cu studenții Institutului Teologic, unul dintre ei mărturisea: „Au fost 27 de apeluri ale Duhului Sfânt la inima mea, fiecare cerându-mi un răspuns“. Dumnezeu a făcut o minune cu biserica Sa, cu mine, cu colegii mei pastori, cu credincioșii vechi, cu copiii din familiile noastre, care se părea că sunt candidați respectabili la cetățenia Laodiceii. Am văzut „undelemnul care iese din stânca cea mai tare“ (Deut. 32,13).

Doresc să aduc eu însumi lui Dumnezeu închinarea mea. Asupra mea a strălucit viziunea unei noi scări reale, care mă leagă de cer ca niciodată până acum. Am descoperit că această scară leagă de cer pe fiecare credincios al acestei biserici și încrederea mea în biserica lui Dumnezeu a fost întărită. Sunt mai sigur decât oricând că „Domnul stă deasupra ei“ și-L aud rostindu-Și decretul: „Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge... căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun“. Glorioasă făgăduință! Vă mulțumesc din inimă tuturor pentru truda credinței voastre și pentru că misiunea încheierii predicării Evangheliei ne unește și ne transformă.

Închinarea permanentizează viziunea

Iacov a hotărât să-și manifeste recunoștința prin credincioșie în zecimi și daruri și mărturisire despre Dumnezeu îndurărilor. Care este juruința recunoștinței noastre? Să nu lăsăm viziunea să se stingă! Scara cerului este aici ca să ne însoțească și să ne înalțe până la intrarea în țara făgăduinței!

ab

DEPARTAMENTE

- 2 Editorial
- 4 Editorial special
- 12 Raport
- 17 Știri, informații, anunțuri
- 24 Sfârșit de cale

ARTICOLE

- 5 Să păstrăm
ce a fost câștigat
Mark Finley, Leo Schreven
- 8 Să-i conducem
pe copiii noștri la Hristos
Richard și Brenda Duerksen
- 14 Originea Crăciunului
Tomas Gedovich
- 15 SĂNĂTATEA CA MISIUNE
NEW START - pe scurt
Gily Ionescu
- 20 ZUA CONSACRĂRII PENTRU EVANGHELIZARE
Umbră sau roade
Emilian Niculescu
- 23 Radio *Vocea Speranței* -
prezent și perspective

În numărul viitor:

Pentru prima dată

Supliment pentru cei mai noi
membri ai bisericii

5 Să păstrăm ce a fost câștigat

SEVENTH-DAY
ADVENTIST
CHURCH

12 Raport

20 Evanghelizarea laică

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neptrâhnirea noastră.”

(Ellen White, Review and Herald, 23 decembrie 1890)

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor Zgonea

Colaboratori speciali Ioan Bucuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție

Mihai Ghioaldă

Tehnoredacare George Toncu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal :0, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne ce-

rem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecierem articolele care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate.**

Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725

Anul LXXIII nr. 12

Esti un rob fericit?

„Ferice de robii aceia...” (Luca 12,35-40)

Prin definiție, robii erau nefericiți. Ei nu aveau personalitate, nici voință. Cu cât deveneau mai conștienți de starea lor, cu atât erau mai nefericiți, văzându-se fiindte oropsite, depersonalizate.

Există o diferență între realitatea pe care o cunoaștem despre statutul robilor și afirmația Domnului Hristos este o diferență. Robii din această categorie, la care Se referă Isus, sunt tratați ca niște stăpâni: sunt așezați la masă, sunt serviți și sunt fericiți pentru că Stăpânul îi onorează.

În cartea Genesa citim despre Eliezer, un rob al lui Avraam, care era tratat ca un fiu. S-a făcut și un plan pentru adopție. Lui Eliezer i-au fost încredințate misiuni speciale, în care îl reprezenta pe Avraam, însă el nu l-a dezamăgit niciodată pe stăpânul său. Cât de sinceră și curată era relația dintre stăpân și rob!

Această relație a fost înnobilită prin exemplul Domnului Hristos. „Dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi...” (Ioan 13,14).

Tânărul Iosif, înstrăinat de familie și de țara promisă, rob în Egipt, țara necredinței, devine o persoană atât de importantă, încât nimic nu se făcea fără ca el să știe. Iosif se bucura de mare încredere și prețuire. Când a fost învinuit, stăpânul său nu a crezut, altfel trebuia să-l execute. Când i s-a oferit „marea șansă a vieții sale”, de a-și schimba statutul de rob, ca să devină favorit al stăpânei sale, Iosif a declarat: „... Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?...” (Gen. 39,9) El își putea imagina ce va urma, ținând cont de statutul său și de regulile care guvernau Egiptul. Iosif a fost un rob care a suferit pe nedrept, dar care și-a păstrat

conștiința curată. O conștiință curată ne face să fim demni și ne oferă pacea sufletească.

Daniel a fost unul dintre „prinșii de război ai lui Iuda”. El a urmat cursurile universității din Babilon, a fost apreciat de mari personalități, ca Nebucadnețar și Cir, iar Dumnezeu l-a numit „preaiubit și scump”. Daniel a vegheat asupra vieții de rugăciune și de studiu, a avut încredere în Dumnezeu. Aceasta l-a ajutat să nu fie contaminat de spiritul Babilonului. Babilonul, cu bogățiile și cu strălucirile sale, era o mare ispită pentru un tânăr. Daniel a rămas statornic în hotărârea pe care o luase, de a sta de partea Domnului. El a fost un rob fericit. „Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor” (Daniel 12,13).

Despre robii lui Solomon, în ipără-teasa din Seba spunea astfel: „Ferice de slujitorii tăi...” (1 Împ. 10,8).

Ferice de robii lui Dumnezeu, atunci când sunt necotiti, călcați în picioare din pricina neprihănirii. Pavel și Sila au fost liberi și fericiți, chiar și atunci când erau cu mâinile și cu picioarele în butuci. Ei l-au salvat pe temnicer de la sinucidere. Robii lui Dumnezeu, care au vegheat asupra chemării de a-și aduce la îndeplinire mandatul încredințat, sunt fericiți. Ei sunt fericiți pentru că au lumina adevărată, cunosc planurile Stăpânului, știu unde conduc toate.

În Romani 6,16-23, Pavel descrie experiența robului lui Dumnezeu, spunând că ea are „ca rod sfințirea, iar ca sfârșit viața veșnică”.

Robii sunt persoane aflate sub dominația morală și spirituală a cuiva. Robii neprihănirii sunt în armonie cu Dumnezeu, se află sub stăpânirea Lui, Îl cred pe cuvânt și ascultă de Cuvântul Său. Robii păcatului sunt sub stăpânirea și sub influența vrăjmașului, ascultând și împlinind voința acestuia.

Dumnezeu are două categorii de rob:

1. Cei care veghează asupra vieții lor, trăind continuu experiența pocăinței, și care se luptă să aibă o conștiință curată.
 2. Cei care nu au dispoziția necesară pentru slujire și putere ca să vegheze. Stăpânul îi socotește robi netrebnici, deși ei se văd, ca și farișeii, în lumina cea mai favorabilă.
- Și pe Iuda, Isus l-a spălat pe picioare și l-a servit la masă. Aceasta, însă, nu se va mai întâmpla la revenirea Sa. Pe robii credincioși, El îi va invita și-i va servi la masa festivă, la inaugurarea noii împărății. Cred că vrei să fii și tu acolo! Domnul să ne ajute pe toți.

Adam Engelhardt, președintele Conferinței Banat

Să păstrăm ce a fost câștigat

Botezul nu este un panaceu (medicament universal) pentru rezolvarea tuturor problemelor spirituale. Deseori, imediat după botez, noul credincios stă în fața celor mai grele situații. Trebuie să stabilească relații cu rudele sale care au alte convingeri religioase, să-și facă noi prieteni și să trăiască permanent în armonie cu standardele înalte ale Bibliei.

Biserica trebuie să se ocupe de această problemă vitală. Este foarte probabil că mulți se vor descuraja la puțin timp după botez. Dacă se manifestă prea puțină îngăduință pentru greșelile lor, dacă nu se dă pe față o înțelegere plină de simpatie pentru încercările la care sunt supuși și dacă sabia ascuțită a criticii distruge binecuvântarea noii lor credințe, numărul de apostazii va fi foarte mare. Nu se poate aștepta ca noii credincioși să supraviețuiască, dacă sunt lăsați singuri. Ei sunt copii mici din punct de vedere spiritual. Orice copil mic care nu primește atenția cuvenită va muri. Botezul este un simbol al nașterii din nou. Nu este un indiciu că noul convertit a ajuns la deplina maturitate. De aceea, biserica are răspunderea să ia măsuri pline de iubire, prin care să ajute pe fiecare nou membru să crească și să intre într-o relație din ce în ce mai profundă cu Domnul Hristos.

Să ne imaginăm că tocmai ni s-a născut un copil. După nașterea lui, soția mea și cu mine avem marea răspundere ca să-l îngrijim. În mod obișnuit, ne sculăm de două sau de trei ori pe noapte, ca să-i satisfacem nevoile. Schimbarea scutecelor ne ia mult timp. Fiind atât de mic, fiul nostru nu poate să facă nimic pentru sine. Însă noi nu credem că el este un copil anormal, fiindcă are nevoie de atât de multă atenție. Așa tre-

Mark Finley
Leo Schreven

buie să fie copiii. În același fel, nu trebuie să simțim că noii creștini sunt anormali, dacă și după botez au nevoie de multă iubire și atenție. Așa trebuie să fie copiii mici în credință. Uneori se vor poticni și vor cădea. Schimbările în modul de viață nu sunt ușoare. Este posibil ca mulți dintre prietenii și rudele lor să-i fi părăsit. Ei au nevoie disperată de o mână caldă și prietenoasă. Doar bunătatea, grija și preocuparea vor asigura mediul în care ei vor putea continua să crească.

„Cei care au venit de curând la credință trebuie tratați cu răbdare și delicatețe, iar membrii mai vechi ai bisericii au datoria să găsească mijloace și căi prin care să le ofere ajutor, simpatie și învățatură...”

Cu un timp în urmă, în revista *Reader's Digest* a fost publicat un articol cu titlul „Puterea extraordinară a iubirii omenești”. Era un

studiu cu privire la două orfelinate. Într-unul dintre ele, copiii nu și-au format deprinderi de mișcare corecte. Ei n-au putut merge în patru labe și apoi în picioare, așa cum era normal la vârsta lor. Aveau un vocabular sărac și învățau greu. Când au analizat situația, cercetătorii au aflat că în acest orfelinat copiii erau tratați cu brutalitate. Îngrijitoarelor nu le plăcea serviciul lor. Ele făceau doar ce erau obligate să facă. Deseori copiii erau lăsați singuri, plângând ore în șir.

Într-un alt orfelinat, în apropiere de acesta, copiii s-au dezvoltat frumos. Cercetătorii au găsit în acest orfelinat o echipă de îngrijitoare profund dedicate chemării lor. Ele îi îngrijeau pe copii cu multă iubire. Copiii și-au format deprinderi de mișcare corecte. Au învățat să meargă în patru labe și apoi în picioare. Însă, mai presus de toate, și-au format o fire plăcută, veselă. Dragostea schimbă lucrurile.

Unii oameni susțin că și planetele se dezvoltă mai bine într-un cămin în care există o atmosferă iubitoare. Se spune că în aer există impulsuri electrice la care plantele sunt sensibile. Cu siguranță că și într-o biserică iubitoare există o atmosferă care poate încuraja creșterea. Ellen White exprimă astfel gândul acesta:

„Cei care au venit de curând la credință trebuie tratați cu răbdare și delicatețe, iar membrii mai vechi ai bisericii au datoria să găsească mijloace și căi prin care să le ofere ajutor, simpatie și învățatură celor care au urmat conștiincios adevărul, ieșind din alte biserici, și care astfel nu mai au parte de lucrarea pastoreticului cu care fuseseră obișnuiți” (*Evangelism*, pag. 351).

Apoi ea continuă cu aceste învățături practice:

„După ce oamenii au fost convertiți la adevăr, este nevoie să li se poarte de grijă... Acești nou convertiți au nevoie de îngrijire - de multă atenție, de ajutor și de încurajare. Ei nu trebuie să fie lăsați singuri, pradă celor mai puternice ispite ale lui Satana; este nevoie să fie învățați privitor la răspunderile lor, să fie tratați cu bunăvoință, să fie conduși, vizitați și să se înalțe rugăciuni pentru ei. Aceste suflete au nevoie de partea lor de hrană la vremea potrivită“ (*Idem*, pag. 351).

După o evaluare atentă a noilor creștini din biserica adventistă, am descoperit că de multe ori există patru crize majore în viața noilor credincioși. Aceste crize au loc, în general, în primii doi ani de la botez. După cum primele stadii de dezvoltare din viața unui copil mic au o importanță vitală, tot astfel primii doi ani din viața unui nou creștin sunt extrem de importanți. Acești ani dau tonul creșterii și dezvoltării lui spirituale pentru tot restul vieții sale.

1. Criza descurajării

Această criză apare când o persoană nu reușește să trăiască la înălțimea standardelor pe care le-a îmbrățișat imediat, înainte de botez. Prin botez, ea s-a angajat în mod public să trăiască după aceste standarde. Însă, după aceea, deseori descoperă că înclinațiile din vechea sa viață sunt încă prezente. Poate își iese din fire. Poate calcă Sabatul sau chiar „alunecă“ și înjură. Când aceste obiceiuri vechi, oricare ar fi ele, pun din nou stăpânire pe ea, persoana poate ajunge într-o mare descurajare. O cuprinde un sentiment de pesimism. Descurajat, cu o proastă apreciere de sine, acest nou membru poate să creadă despre sine că este un ipocrit. Reacția lui firească este să fugă de contactul cu biserica în fața căreia și-a luat toate aceste angajamente prin botez. Vinovăția i-a condus pe Adam și Eva să fugă din prezența lui Dumnezeu. Ea face același lucru și astăzi.

Simptome. Principalele semne ale acestei crize a descurajării sunt lipsa de la biserică sau orice altă schimbare importantă în ce privește participarea obișnuită la întâlniri

sociale sau la ora de rugăciune. Ea se mai recunoaște și prin pierderea vizibilă a bucuriei în viața creștină. Se poate manifesta prin lipsa evidentă a dorinței de a mai rămâne la biserică. O strângere de mână în grabă, o față descurajată sau o fire sobră pot fi indicii ale crizei descurajării.

Soluții. Persoana care trece prin criza descurajării poate fi ajutată, de cele mai multe ori, dacă această situație este recunoscută de îndată. Un apel telefonic, un cuvânt de asigurare, o rugăciune, câteva rânduri scrise, o vizită din partea pastorului - toate acestea pot fi asemenea razelor de speranță în întuneric. Cu siguranță că omul acesta nu are nevoie de condamnare. Deseori, tot ce are nevoie este să înțelegem descurajarea lui, să-l ascultăm și să-l încurajăm cu adevărat, în mod sincer.

2. Criza de integrare

Această criză are loc atunci când persoana nu reușește să-și facă alți prieteni în locul celor vechi. Ea apare când o persoană acceptă doctrinele bisericii, dar nu este integrată în structura ei socială. Dat fiind faptul că omul este o ființă cu nevoi atât sociale, cât și fizice, mintale și spirituale, criza integrării apare atunci când o persoană nu ajunge să facă parte din rețeaua socială a bisericii. Ea se simte singură, poate izolată de familie din cauza noului său angajament religios. Aceasta este o

problemă deosebită în comunitățile mari, în care este ușor să „te pierzi“ în mulțime.

Simptome. Acest nou membru începe să vină târziu la biserică sau să plece imediat după ce se termină ultima cântare. Poate că stă singur. Pentru el, religia înseamnă doar să participe la serviciul divin din Sabat, fiindcă el crede în punctele de doctrină. În general, un astfel de om nu va participa la Școala de Sabat. El vorbește foarte puțin cu membrii bisericii și nu are prieteni apropiați în comunitate. Situația aceasta poate continua săptămâni și luni de zile, însă, dacă nu-și formează o rețea de prieteni în comunitate, mai devreme sau mai târziu el va părăsi biserica.

Soluții. Această persoană are nevoie de o atenție imediată și personală. Încercați în mod practic să-l ajutați să-și facă noi prieteni în biserică. Trebuie făcute eforturi deosebite pentru a-l invita la întâlnirile sociale ale bisericii. O invitație telefonică pentru o masă comună va fi mai eficientă decât o scrisoare sau decât un anunț public. Părtașia plină de căldură și de iubire și relațiile personale profunde sunt factori importanți de prevenire a apostaziei. O invitație la masă în Sabat, o vizită în grup la o instituție adventistă, la un spital, la o școală sau la un centru adventist de carte, constituie unul dintre cele mai bune medicamente preventive.

Cele mai multe persoane care renunță la noua lor credință în primele șase luni după botez o fac datorită descurajării sau a dificultății. Însă valul apostaziei poate fi oprit aici. Părtășia caldă, plină de iubire, și relațiile personale profunde sunt factori importanți de prevenire a pierderii credinței.

Criza stilului de viață

Această criză are loc cam de la un an până la un an și jumătate după botez. Ea apare atunci când o persoană nu reușește să integreze în stilul său de viață sistemul de valori al Scripturii și al bisericii. Caracteristic este faptul că persoana nu a inclus în programul său altarul familial. Rugăciunea de mulțumire înainte de masă este făcută doar din când în când. Sabatul este serbat în mod neglijent. Persoana continuă să meargă la vechile locuri de distracție. Deși este prezentă la biserică în Sabat, forța de atracție a vieții din trecut este extrem de puternică. Experiența sa spirituală este încă superficială. Sămânța Evangheliei a prins rădăcini, însă nu destul de adânc. Persoana nu are o viață devoțională personală, folosește puțin timp în rugăciune și în studiul Bibliei. Pe scurt, ea nu-L cunoaște încă, în mod personal, pe Domnul Isus.

Simptome. Acest nou membru va participa rar la Școala de Sabat; este aproape sigur că va lipsi de la ora de rugăciune. Există o superficialitate generală în experiența lui creștină. În viața lui nu există nici un fel de *lucrare misionară*. El nu citește reviste și cărți creștine și nu participă la întâlnirile speciale ale bisericii, cum este Săptămâna de rugăciune. El vorbește la modul general despre biserică, însă implicarea lui în activitatea bisericii sau creșterea sa spirituală vizibilă sunt aproape inexistente.

Soluții. Marea nevoie a celui care trece prin această criză este să aibă un timp de devoțiune personală care să însemne foarte mult pentru el. Aveți grijă ca să aibă acasă literatură creștină potrivită cu nevoile și cu preocupările lui. Un imbold deosebit pentru creșterea spirituală a acestui creștin deja laodicean

îl constituie implicarea lui într-un mic grup de studii biblice, în cadrul unor eficiente grupe de rugăciune, de studiu și de lucrare misionară. Într-un grup mic, de șase până la opt persoane, sunt șanse mai mari ca să aibă loc creșterea spirituală.

4. Criza conducerii

Această criză apare de obicei după ce o persoană și-a demonstrat credințioșia față de Domnul Hristos și față de biserică Sa. Să presupunem că biserică este relativ mică.

Părtășia plină de căldură și de iubire și relațiile personale profunde sunt factori importanți de prevenire a apostaziei.

Persoana începe să fie integrată în structura conducerii. Poate că este aleasă în comitetul de propuneri. Ea începe să vadă activitatea internă a bisericii. „Aureola de sfințenie“ a bisericii se destramă. Persoana își dă seama că nu toți membrii bisericii sunt „sfinți“. În timpul lucrărilor în comitetul de propuneri, se face o evaluare deschisă a membrilor bisericii aleși în slujbe. Hotărârile și acțiunile nedesăvârșite ale comitetelor o pun pe gânduri. Șocul apartenenței la o biserică de oameni adevărați, care greșesc, o descurajează.

Simptome. Această criză se poate exprima prin critică, bârfă, trădarea confidențialității după o întâlnire de comitet sau un sentiment general de descurajare. Uneori, persoana care trece prin criza conducerii, după ce a făcut parte din comitetul de propuneri, poate refuza să primească o slujbă în biserică. Ar putea să aibă, pe de-o parte, o atitudine critică, iar pe de altă parte, sentimente profunde de îngrijorare.

Soluții. De obicei, una sau două discuții privitoare la originea di-

vină a bisericii și la slăbiciunea și nevrednicia oricărei conduceri omenesci sunt de ajuns pentru a ajuta această persoană. Criza conducerii apare, în general, din cauză că persoanei îi lipsește maturitatea spirituală de a admite „omenescul“ fiecărui membru al bisericii. Este deosebit de util ca pastorii să explice fiecărei persoane alese într-o funcție de conducere slăbiciunea tuturor oamenilor și necesitatea de a coopera cu ceilalți membri. În domeniile în care nu este în joc adevărul, comitetele bisericii trebuie să țină minte, de dragul noilor membri, dacă nu din alt motiv, că unitatea este mai importantă decât părerile personale.

În fiecare criză dintre cele pe care le-am discutat, criza descurajării, criza integrării, criza stilului de viață și criza conducerii, pentru a evita apostazia, este necesar un element important: *iubirea plină de compasiune*. O iubire care spune permanent: „Îmi pasă de tine, mă interesează, mă preocupă persoana ta, te iubesc“. Iubirea manifestată printr-o convorbire telefonică, printr-o scrisoare scurtă, printr-un zâmbet, printr-o strângere caldă a mâinii, printr-o invitație la masă poate fi mai eficientă decât o predică. Am face bine dacă ne-am aminti cuvintele unui băiețel din Harlem, care, atunci când a trecut pe lângă un predicator ambulant care predica pe stradă despre iubirea lui Dumnezeu, s-a oprit, a luat o ținută fermă și a strigat: „Domnule, vreau să văd iubirea în carne și oase!“

Salvarea sufletelor este cea mai uimitoare lucrare din lume. În această lucrare, Dumnezeu lucrează împreună cu omul care face eforturi ca să câștige suflete. Cea mai mare, cea mai profundă bucurie din viață constă în a lucra împreună cu Dumnezeu. Îmbinarea clipelor liniștite de meditație și rugăciune doar în prezența lui Dumnezeu cu lucrarea activă, aceasta este viața pe care dorește Dumnezeu să o trăiască fiecare dintre urmașii Săi. În această viață îndrăzneată și plină de succes, de câștigare de suflete, sunteți invitați să intrați astăzi.

Să-i aducem pe copiii noștri la Hristos

Unsprezece surse de speranță pentru a face viața creștină pur și simplu irezistibilă

A-i conduce pe copiii noștri să-L aleagă pe Domnul Hristos înseamnă mult mai mult decât să le comunicăm adevărurile cu privire la Dumnezeu. Este necesar să facem viața creștină pur și simplu irezistibilă - să trăim o viață plină de acțiuni atent planuite și de atitudini care au scopul bine definit de a dezvălui bucuria prieteniei cu Dumnezeu și cinstea de a fi copii ai Săi.

Imposibil? Desigur, așa este - când încercăm să facem aceasta fără puterea lui Dumnezeu. Totuși, la Dumnezeu „toate lucrurile sunt cu putință”. Este cu putință să ajungem atât de cuceriți de ce înseamnă a-L urma pe Hristos, încât să-i molipsim și pe ceilalți.

Gândiți-vă la aceste unsprezece surse de speranță pe care noi le-am folosit ca să le oferim celor trei copii ai noștri ocazia să se îndrăgostească de Domnul Hristos. Ei sunt acum în vârstă de 16, 18 și 20 de ani.

1. Rugați-vă

Nimic din ce facem cu sau pentru copiii noștri nu are mari șanse de succes veșnic, dacă nu suntem în legătură cu puterea lui Dumnezeu. Așa cum spunea Ellen White, pentru propria noastră convertire și pentru transformarea noastră, trebuie să ne rugăm de multe ori pe zi. Trebuie să cerem cât se poate de multă înțelepciune și creativitate ca să înfățișăm o imagine clară a Domnului Hristos pentru copiii noștri. „Modelează-mă, șlefuește-mă, înalță-mă într-o atmosferă curată și sfântă, în care curentul bogat al dragostei Tale să se poată revărsa prin sufletul meu.” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 123)

Richard și Brenda Duerksen

Dumnezeu dorește să mântuiască și așteaptă ca noi să-L rugăm.

2. Ritualuri

Noi am încercat să organizăm ritualuri care îl au în centru pe Domnul Hristos - activități regulate, planificate, mult așteptate, care sunt ca niște stâlpi ai stabilității spirituale în căminul nostru. Iată câteva dintre ritualurile noastre:

Este destul să amintiți *ritualul Crystal* în preajma unui membru al familiei Duerksen și, imediat, toți vom simți apa rece ca gheața a râului Colorado, în locul în care traversează satul de munte Crystal.

Chiar înainte de intrarea în localitatea Crystal, se trece pe lângă moara satului. La baza jgheabului morii, într-o bulboană, printre sloiuri, au fost botezați doi dintre copiii noștri. Aceasta face din Crystal un loc de înviore, de odihnă și de renaștere pentru noi.

Ritualul mesei rotunde este un eveniment zilnic. Dacă intrați în sufrageria noastră, veți găsi în ea o masă rotundă, de 1,80 m, din lemn de frasin. După ce, timp de 15 ani, pe masa asta am făcut lucru manual, modele de nave, teme de școală, fel de fel de jocuri, am dezlegat cuvinte încrucișate și am mâncat, a venit timpul ca masa noastră să fie din nou lustruită. Însă nouă ne plac aceste semne pentru că fiecare pată sau zgârietură evocă o amintire legată de masa rotundă. De fiecare dată ne începem ziua aici, împreună, cu rugăciune. În fiecare seară vorbim aici despre toate și despre orice. Masa rotundă este locul în care

discuțiile curg, unde nimeni nu se teme să-și exprime părerile și unde ținem festivități vesele.

Ideea cu ritualul mesei rotunde ne-a venit de la Isus, de la multele zile și nopți pe care Isus le-a petrecut împreună cu ucenicii Săi în conversație și rugăciune. În definitiv, formarea copiilor seamănă foarte mult cu formarea apostolilor.

Ritualul cântării disonante s-a desfășurat aici timp de aproape 20 de ani. Noi îngenunchem în jurul mesei (împreună cu pisicuțele, câinii, ursuleții de pluș și copiii) și ne rugăm fiecare, iar apoi cântăm „Noaptea-ncețoșor se lasă...”. De obicei, începem cântarea împreună, chinuindu-ne puțin să găsim tonul. Apoi cineva cascadează. După el mai cascadează vreo doi și cântecul devine un duet sau un solo, deși cei care au abandonat revin aproximativ la melodie. Adesea cântarea se termină cu un râs sănătos, care ne unește mai strâns ca familie, dar nu ca o formație muzicală.

Ritualul lecturii. Pentru a lega mesajul cărților de inima copiilor noștri, este esențial să citim cu ei cărți spirituale. Cât despre copiii noștri, fiecare dintre ei are propria lui colecție de cărți pe care le-am citit împreună. În centrul fiecărei colecții este o Biblie cu colțurile în-doite, în care toate cuvintele „cele mai bune” au fost subliniate. De altfel, Julene, fiica noastră, a descoperit ce înseamnă iubirea lui Dumnezeu, citind un pasaj din una dintre aceste cărți.

3. Vacanțe

Vacanța este un timp în care lășăm deoparte alte aspecte ale existenței și ne concentrăm asupra familiei.

Scurte sau lungi, rare sau dese, aceste perioade în care avem relații strânse sunt uși ale ocaziei de a face creștinismul atractiv.

Între cele scurte, unele dintre cele mai bune vacanțe ale noastre sunt în Sabat după-amiază, când mergem cu bicicleta, uneori ne și accidentăm, și vorbim doar despre subiecte spirituale și despre relații.

A rămas de neuitat anul în care călătoream împreună cu o altă familie, îngrămădiți în trăsura lor. Sau când mergeam prin zăpadă la tabăra de tineret de la Marele Lac. Ori când număram florile de câmp în Colorado. Sau când mângâiam oile, pe muntele Evans. Sau când ne luptam cu Țânțarii la Assateague. Fiecare amintire ne aduce un zâmbet și un simțământ cald, familial, dar ne și ajută să retrăim emoțiile deosebite și discuțiile spirituale de care am avut parte cu toții.

4. Libertatea

Noi am descoperit că libertatea este unul dintre darurile cele mai mari (și mai înfricoșătoare) pe care le putem oferi copiilor noștri. Însă libertatea pe care le-o oferim noi trebuie să reflecte cât mai fidel libertatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Apostolul Petru a exprimat

foarte bine gândul acesta în prima sa epistolă: „Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu“ (1 Petru 2,16).

Le putem înfățișa copiilor noștri imaginea unui Dumnezeu pretențios, capricios și care ne pune restricții sau li-L putem prezenta pe Dumnezeu care zâmbește iertător, și atunci noi învățăm să ne limităm libertatea și să o folosim într-o viață de slujire neegoistă.

Deseori, când suntem confrunțați cu întrebarea: „Ce trebuie să fac?“ sau „Ce am voie să fac?“, noi aducem în discuție trei principii: 1. Este bun pentru mine? 2. Ar putea să mă subjuge? 3. Va fi o binecuvântare?

Am descoperit că aceste întrebări sunt deosebit de folositoare în cinci domenii:

Părul și corpul. „Ești liber(ă) să-i faci orice corpului tău, atâta timp cât nu este o schimbare permanentă. Părul? Tunde-l sau lasă-l lung, schimbă-l cum îți place. Este al tău și vei învăța să trăiești cu stilul pe care-l alegi. Corpul tău? Și el este al tău. Însă n-ai voie să-l străpungi ori să-i faci alte schimbări permanente. Acestea ți se pot părea

grozav de bune acum, dar s-ar putea să nu se potrivească mai târziu cu alegerile tale.“

Îmbrăcămintea. „Îmbrăcămintea pe care o porți este declarația pe care o faci despre tine și despre relațiile tale. Singurele noastre 'reguli' sunt 'curat și decent'. Vom vorbi, deci, puțin despre ce se înțelege prin 'decent' în ce privește bluza aceea și îți vom cere să speli acea șapcă veche de sport, însă hainele tale sunt ale tale. Alege cu plăcere.“

Muzica. „Muzica aceea sună atât de tare și de ciudat! Și fiindcă muzica este calea prin care fiecare generație își exprimă cele mai adânci sentimente, vei găsi muzică după toate gusturile. De aceea, hai să ascultăm împreună muzica pe care părinții tăi n-ar alege-o niciodată, dar care, pentru tine, înseamnă ceva. Și apoi, hai ascultă, împreună cu noi, și clasicii.“

Vom încerca să înțelegem ce înseamnă afirmația Domnului Hristos că trupul nostru este templul lui Dumnezeu. Vom vorbi despre text, despre măsură, despre volum, despre cântăreți și despre locul unde s-ar potrivi sau nu să fie cântată și ascultată această muzică. Sub autoritatea lui Dumnezeu, ești liber(ă)

să alegi foarte atent ce intră în mintea ta. Aceasta este valabil și cu privire la cărți, la programe video și la rețeaua de calculatoare Internet. "Tot ce este adevărat ..." (Fil. 4,8)

Viitorul. „Ești liber(ă) să-ți alegi profesia dorită de tine. Visează. Încearcă. Învăță. Alege. Datoria noastră este să te ajutăm să descoperi marea diversitate de talente pe care ți le-a dat Dumnezeu, să te îndrumăm spre resursele necesare și să-ți oferim tone întregi de încurajare. Nu ne vei auzi niciodată spunând: 'Ar fi frumos dacă ai alege să te faci asistentă, ca și mama ta'.”

Prietenii. „Alege-ți cu discernământ prietenii și adu-i des pe la noi pe toți. Vrem să se simtă la fel de bine cu noi, ca și cu tine.”

Libertatea. „În fiecare zi, Dumnezeu îți oferă, de nenumărate ori, darul libertății personale. Însă, împreună cu darul, El acordă întotdeauna și sprijin, încurajare și iertare. De asemenea, El stă lângă vrăjmaș și îți îndreaptă atenția spre frumoase mijloace prin care poți să ieși din fiecare ispită irezistibilă. Exact așa cum încearcă părinții tăi să facă!”

5. Iubirea

Rețineți, părinți, scopul nostru este să facem ca Domnul Hristos și relația personală cu El să fie ceva irezistibil. Aceasta înseamnă că iubirea - o iubire ca a Domnului Hristos - se află în centrul relației dintre noi și copiii noștri. Cu toate că putem fi umiliți în fața realității, imaginea cea mai clară a lui Dumnezeu, pe care o vor vedea copiii noștri, este imaginea lui Dumnezeu pe care o văd în noi. Pavel, în 2 Corinteni 5,20, spune că noi „suntem trimiși împuterniciți [ambasadori] ai lui Hristos ... ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi”. Ce privilegiu înfricoșător!

Iubirea este pretențioasă. Ea cere ca părinții să ia parte la jocuri și la manifestări științifice ale copiilor lor.

Iubirea e surdă. Ea le cere părinților să fie mândri de copiii lor și să-i laude când cântă la recitalurile de vioară.

Iubirea e oarbă. Ea mulțumește pentru „arderile de tot” de la

micul dejun de duminică, pregătit stângaci de copii.

Iubirea tace. Mai ales când copiii încep să învețe ceva nou!

Iubirea vorbește. Amintindu-le permanent celorlalți că ea există.

Iubirea e caldă. Și vine înfășurată în îmbrățișări extrem de iubitoare.

Iubirea vindecă. Chiar și atunci când rănilor sunt produse de neascultare.

Iubirea e sinceră. Este iubire fiindcă tu ești iubire.

Iubirea se reflectă. Ea seamănă foarte mult cu iubirea lui Dumnezeu - în părinți.

6. Disciplina

Iubirea nelimitată constituie cadrul disciplinei care transformă viața. Sigur, unii ar putea încerca să schimbe conduita printr-o palmă sau printr-un „jipăt părintesc” sau chiar printr-o mustrare aspră, însă nu putem influența pozitiv caracterul decât prin iubire. Disciplina înseamnă să-i alipim pe copii de Domnul Hristos ca pe ucenici ai Maestrului. El a demonstrat mai mult acțiunea de modelare printr-o „cale nespuse mai bună” decât pedepsirea pentru decizii greșite.

Domnul Hristos ne dă un exemplu de neîncetate conversații, îndemnuri, apeluri, iertare și transformare. Chiar Iuda a stat un timp în preajma Sa fiindcă i-a plăcut ce vedea și dorea să vadă mai mult. Când este bine făcută, disciplina va spori aprecierea de sine a copilului și va corijă comportamentul.

Într-o traducere modernă a Bibliei, capitolul 2 din Efeseni descrie iubirea lui Dumnezeu, arătându-se că ea schimbă viața: „El ne-a luat pe când eram morți în păcate și ne-a adus la viață în Hristos... În prezent, Dumnezeu ne-a așezat acolo unde dorește să fim, având la dispoziție tot timpul, în veacul acesta și în cel viitor, ca să reverse asupra noastră har și bunăvoință prin Hristos Isus”.

Disciplina nu este destinată ca să scoată neascultarea din copii, prin bătaie, ci să-i alipească de Domnul Hristos. Adică un proces care transformă comportamentul.

7. Greutățile

Viața nimănui nu este ușoară. Mai ales viața unui părinte. Greutățile se ivesc pe neașteptate, în clipele cele mai nepotrivite cu putință, și parcă sunt anume făcute ca să scoată din noi tot ce este cel mai rău.

Pisicuța primită cadou de Joy, la ziua ei de naștere, se așază în transmisia de la ventilator, chiar înainte să pornesc mașina pentru a merge la adunare. O să facem înmormântarea în timpul serviciului divin sau după aceea?

Jeremy, aflat cu zece secunde bune în fruntea cursei de ciclism montan, se accidentează de un buștean, chiar când vede linia de sosire. Este supărat, dezamăgit și intrigat după ce a mers atât de bine. Ce spune tatăl atunci?

Mama și tata sunt supărați unul pe altul, și copiii o știu. Fiecare crede că are dreptate și, prin urmare, nimeni nu se gândește să ceară scuze ori să primească iertare. Și atunci ne aducem aminte că rolul nostru este să fim modele ale iubirii lui Dumnezeu pentru copiii noștri.

Unul dintre copii se întoarce acasă mai târziu, mult mai târziu decât ora stabilită. Este acesta timpul ca să te mai ții de vechiul îndemn: „Fiți buni”?

„Toți prietenii mei merg duminica aceasta la munte. Pot merge și eu?”

Lista e nesfârșită, dar și captivantă, căci, deși suntem atât de lipsiți de înțelepciune, fiecare dificultate este o ocazie ca Dumnezeu să-și folosească puterea prin noi. Noi am ajuns la patru convingeri care ne călăuzesc în situații dificile.

- Zâmbiți repede și inspirați profund; cine știe, poate că lucrurile vor fi și mai rele.

- Cele mai multe probleme se rezolvă cel mai bine după ce „focul” s-a stins.

- Apelați la Dumnezeu - împreună, dacă este posibil.

- „Fiți buni.”

Prietenul nostru, Dan Kittle, spune astfel:

*Când universul meu se învâlmășește,
Iată ruga mea ce-Ți șoptește:
Doamne, fă ca înfățișarea mea
Să arate ca inima Ta.*

Ce-ar putea spune un părinte...?

... când este atât de îngăduitor, încât copi i nu-și dau seama că au nevoie de un Mântuitor? Citiți împreună Psalmul 14,3; Psalmul 51,4-7; Romani 6,23. Explicați-le că bunătatea care are valoare este bunătatea lui Dumnezeu.

... ca să explice harul? Faceți-le un cadou împachetat frumos, fără vreun motiv special, ci doar ca să le arătați că-i iubiți. Citiți Efeseni 2,8,9 și 2 Corinteni 12,9. Când simți că păcatele lor nu pot fi iertate, citiți Romani 5,8 și 1 Timotei 1,15. Spuneți-le: „Nu contează cine ești tu, ci pe cine cunoști (Isus)”.

... când îi invită pe copii să-și predea viața lui Isus? Citiți Ioan 3,16 și explicați-le ABC-ul libertății, al siguranței: recunoaște că ai o problemă, crede că Isus a murit pentru păcatele tale, alege să-L inviți pe Isus în viața ta.

... când un copil se îngrijorează, întrebându-se dacă e loc și pentru el în cer? Citiți Ioan 1,12; Ioan 3,16 și Iuda 24.

... ca să-i prezinte copilului un motiv bun pentru care să trăiască așa cum dorește Dumnezeu? Citiți Ioan 14,15 și Coloseni 2,6.

... când un copil îi dezamăgește speranțele sau așteptările? Citiți Isaia 1,18, 1 Ioan 1,9 și Psalmul 119,11.

Noelene Johnsson, director pentru slujirea copiilor, Diviziunea nord-americană

8. Sprijinul

Isus a mâncat la masa Martei, a pescuit împreună cu Petru, a mers alături de fiecare, le-a spus copiilor mii de istorisiri și a fost cel mai bun prieten al tânărului Lazăr. El ne este exemplul în relațiile dintre noi și copiii noștri, și asta ne cere ca să le sprijinim ideile, prietenii, scopurile, schimbările, speranțele. Sprijiniți-i când sunt convinși că nimeni nu-i sprijină. Mergeți cu ei la joacă și la sport. Bucurați-vă când învață să cânte la un instrument muzical. Asigurați-le posibilități și ocazii ca să discute cât mai mult cu prietenii lor adolescenți. Ascultați muzica lor. Râdeți la glumele lor. Bucurați-vă de prietenii lor și faceți-le floricele de porumb, pizza, fursecuri și multe siropuri naturale.

Îmbrățișați-i adesea.

Niciodată să nu lăsați copilul să meargă la culcare, la școală, la serviciu sau chiar la joacă, fără să vă audă spunându-le: „Te iubesc!” Fiți buni. Fiți calmi. Fiți încurajatori. Puneți întrebări înțelepte - știți, cele care nu le plac copiilor. Zâmbiți-le. Îmbrățișați-i. Aveți grijă ca totdeauna căminul să fie locul unde copilul dumneavoastră se simte cel mai bine protejat.

9. Eșecul

Greșeala este preludivul iertării. Iar iertarea este preludivul creșterii.

Sunt câteva eșecuri care continuă să rămână în banca de amintiri a familiei noastre. De pildă, ziua când tata a țipat la Jeremy pentru că nu a oprit la biroul de informații turistice din Saskatoon. A fost un moment neplăcut, urmat de multe lacrimi de frustrare și de mâhnire. Și de iertare. De asemenea, ziua în care „cea mai bună gospodină din lume” a vrut să facă un tort cu nuci, dar i-a ieșit „ceva turtit și uscat”. A trecut mult timp până când hohotele celorlalți au readus zâmbetul în privirile gospodinei. Fiecare eșec a durut. Fiecare eșec a fost urmat de iertare. Și, slavă lui Dumnezeu, fiecare greșeală ne-a ajutat să creștem. Succesul depinde de ce facem noi cu aceste greșeli.

Samuel Bekett a scris aceste cuvinte: „Am încercat totdeauna. Am greșit totdeauna. Nu-i nimic. Voi încerca din nou. Voi greși mai bine”.

10. Jucați-vă

Împreună. Una dintre amintirile la care ținem foarte mult este aceea când am încercat să numărăm sateliții pe cerul înstelat. Alta,

când traversam cu barca pneumatică râul Cheat (Înșelător) și am alunecat pe pragurile lui... fără barcă. Nu neglijați tenisul de masă, jocurile de istețime sau de atenție, dezlegarea cuvintelor încrucișate și programele video bune. Rețineți doar atât: cuvântul cheie este „împreună”.

Jucați-vă. Zâmbiți. Creați amintiri. Împreună.

11. Stele călăuzitoare

Succesul nostru ca părinți depinde de legătura noastră cu Domnul Hristos. Filipeni 2,15.16 a devenit pentru noi, părinții, versetul preferat. „Voi trebuie să străluciți între ei ca stelele care luminează cerul, în timp ce le faceți cunoscută solia vieții” (după TEV).

În familia noastră, Îl numim pe Domnul Steaua noastră călăuzitoare. Cel către care ne îndreptăm cu o ardoare profundă când avem de luat hotărâri importante sau când viața ajunge întunecată.

Stabilirea unei relații a copiilor cu Steaua călăuzitoare este un proces în care noi, părinții, le slujim drept model. Ei văd cum depindem de Dumnezeu, de Scriptură și de sfatul înțelept al prietenilor creștini, și apoi imită ce văd că dă rezultate în viața noastră.

Ne pare rău. Nu vă putem da o soluție simplă, prin care să ne asigurăm că fiii și fiicele noastre Îl vor primi pe Domnul Hristos ca Mântuitor. N-am făcut decât să vă sugerăm o metodă care, în cazul nostru, am descoperit că are succes. Prindeți-vă bine de mâna lui Dumnezeu, în același timp prindeți-vă bine de mâinile copiilor dumneavoastră. Strângeți-le, și pe una, și pe celelalte, și zâmbiți. În această strângere de mână și în iubirea noastră, copiii vor simți iubirea lui Dumnezeu. Iar în căldura iubirii noastre ei pot descoperi că Domnul Hristos și relația cu El sunt ceva, pur și simplu, irezistibil.

Brenda și Richard Duerksen sunt o mamă și un tată care își cresc copiii aducându-i în legătura cu Izvorul libertății și al iubirii, Mântuitorul nostru irezistibil.

Adventist Review, 5 septembrie 1996

Comitetul anual al Conferinței Generale

Adrian Bocăneanu

Aproape 300 de pastori, membri laici și responsabili din biserică s-au reunit în seara zilei de 1 octombrie și au rămas împreună până pe 9 octombrie pentru Comitetul anual al Conferinței Generale. Comitetul s-a întrunit în Costa Rica, într-un cadru natural de o frumusețe incredibilă. Costa Rica face parte din Diviziunea Inter-Americană, unul dintre cele mai dinamice teritorii ale bisericii noastre. Delegații au avut astfel ocazia să observe ce anume dă vigoare evanghelică și o părtășie călduroasă bisericilor din America Centrală, în mod special în programul din Sabat, la care au participat peste nouă mii de persoane.

Pentru că urma să lucrez la traducerea programului de evanghelizare *Descoperiri în Profeție*, nu am rămas la acest comitet decât în primele două zile, dar aceste zile au fost de neuitat. Ele au fost puse deoparte pentru studiu biblic, meditație, părtășie și rugăciune. Tema sub care s-au desfășurat toate acestea a fost *Să trăim bucuria mântuirii*. Responsabilul acestei reuniuni spirituale a fost fr. Jan Paulsen, vice-președinte al Conferinței Generale, care a spus: „Rugăciunea noastră este să slujim celor care slujesc altora în așa fel, încât să fie atinși de Duhul lui Dumnezeu și să trăiască o reînnoire spirituală. ... Pe diferite căi - discuții, cânt, discuții în grupe mici, rugăciune - vom explora dimensiunile bucuriei mântuirii, așa încât fiecare conducător să împărtășească la înălcarea bucuria mântuirii în folosul bisericilor din lumea întreagă.”

Un punct culminant al acestor două zile a fost șirul de mărturii personale din partea unor laici și angajați ai bisericii. Între cei intervievați s-a aflat dr. Patricia

Fraguela, chirurg din Costa Rica, prezentatoare la radio.

„Am început să studiez Biblia cu doi adventiști care ascultau programul meu de radio. Datorită răbdării acestor frați creștini am ajuns și eu să fiu adventistă”, a spus dr. Fraguela.

Eu însumi pot să mărturisesc despre binele spiritual pe care l-am resimțit din aceste zile de părtășie, meditație și rugăciune. A fost foarte încurajator să văd personalități ale bisericii împreună cu pastori sau credincioși, vorbind despre iubirea lor față de Isus sau despre dificultățile care-i fac să se descurajeze în umblarea lor cu Dumnezeu. Mărturiile și laudele rostite cu sinceritate și căldură au întregit profilul spiritual al conducătorilor. Pe drept cuvânt se așteaptă din partea noastră să fim conducători nu numai peste inventare, bugete și proiecte, ci mai ales conducători ai laudei și ai închinării. Atunci când a trebuit să plec, membrii Comitetului Conferinței Generale erau încă la rugăciune, și am avut convingerea că, în atmosfera atât de serios pregătită prin rugăciune, Dumnezeu va lucra asupra inimilor și minților conducând la hotărâri care să reprezinte voința Sa.

Acest lucru s-a petrecut cu adevărat. Documentul principal care avea să fie votat de comitet, intitulat *Angajament total față de Dumnezeu*, a fost anunțat de fr. Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale, încă din cuvântarea pe care a rostit-o la începerea lucrărilor propriu-zise. Fr. Folkenberg a luat o poziție curajoasă și i-a chemat pe toți conducătorii bisericii la responsabilitate spirituală.

Acesta este un apel la auto-examinarea propriei noastre creșteri spirituale și o evaluare

a bisericii locale, a spitalelor, școlilor, fabricilor de alimente dietetice, editurilor, stațiilor de radio și televiziune, conferințelor, uniunilor și Conferinței Generale.

Folosind un șir de întrebări, fr. Folkenberg a prezentat nevoia unei examini stării spirituale. „Care este situația comunității în care sunteți membri? De câte ori în ultimii zece ani și-a luat comunitatea timp să își examineze creșterea spirituală sau numerică? Câți ați avut copii care au încetat să mai vină la adunare - fără ca cineva să observe?”

Apoi fr. Folkenberg a adăugat: „Scepticii pot să ne critice inițiativa și să spună că nu este treaba noastră să încercăm să evaluăm rezultatele spirituale ale comunităților, organizațiilor și instituțiilor bisericii. Deși este adevărat că cei care gândesc așa merită un răspuns atent și iubitor, noi trebuie să facem ceea ce Dumnezeu ne cheamă în modul cel mai clar să facem: 'Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercăți-vă' (2 Cor. 13,5).”

Nota dominantă este că fiecare dintre noi trebuie să acceptăm că suntem răspunzători pentru viața noastră spirituală și pentru modul în care lucrarea noastră împlinește misiunea încredințată de Dumnezeu și de biserică. Când ne deprindem să facem acest lucru față de noi, vom fi gata să ne dăm socoteală nouă înșine și în fața fraților noștri de slujbă.

Acest document va fi foarte curând pus la dispoziția tuturor credincioșilor și pasto- rilor bisericii noastre, examinat în adunările pastorale și la întâlnirile educative ale comun-tăților.

Răspunsul nostru față de SIDA

Un grup de patru experți în domeniul sănătății publice s-a adresat comitetului îndemnând la adoptarea unei poziții realiste și pline de compasiune față de victimele maladiei teribile numite SIDA. În diferite

feluri, biserica se confruntă cu această realitate.

„Epidemia HIV afectează biserica adventistă”, a spus dr. Harvey Elder, șeful secției de boli infecțioase de la Spitalul Veteranilor din Loma Linda. „Adventismul înaintea cu rapiditatea cea mai mare în acele zone în care HIV se răspândește cel mai ușor. În fiecare an, botezăm mii de persoane care sunt infectate cu HIV fără să o știe.

Sunt studenți care vin la școlile noastre atinși de HIV. Unii sunt nou-converțiți a căror viață a fost transformată de Dumnezeu. Ei termină studiile și slujesc cu multă dăruire biserica, fiind profesori sau pastori. Cam în perioada în care ar urma să aibă loc hirotonirea, infecția cu HIV începe să se manifeste. Pierzând din vedere faptul că infecția nu se manifestă o vreme foarte îndelungată, oamenii se grăbesc să judece victima cu severitate și o abandonează.”

După aceste prezentări și după intervențiile participanților, s-a votat un document intitulat „Biserica adventistă de ziua a șaptea și epidemia SIDA - Directive” care încurajează producerea de materiale care să-i ajute pe pastori să lucreze cu membri atinși de HIV, pe profesori să-i susțină pe elevi și studenți ca să reziste tentațiilor sexuale, și programe educaționale care să ajute comunitățile să slujească în mod iubitor victimelor SIDA.

De asemenea, documentul cere întărirea procesului de pregătire premaritală prin înălțarea idealului castității premaritale și fidelității conjugale.

Atac împotriva violenței în familie

Comitetul s-a ocupat, de asemenea, de o situație care devine critică pentru familii, și anume violența. S-a adoptat o declarație care cheamă la acțiune pentru consolidarea relațiilor creștine în familie și indică spre modalități de a veni în ajutorul familiilor afectate de violență.

Fr. Ronald Flowers, codirector al departamentului familiei la Conferința Generală, a declarat: „Este primul document de acest fel al Conferinței Generale. El reprezintă un mare pas înainte și arată că suntem din ce în ce mai conștienți de realitatea violenței în familie. Această declarație este doar un început. Cred că, pe măsură ce biserica va deveni tot mai activă în acest domeniu, vor fi concepute noi documente ale bisericii.“

Un alt document adoptat de comitet condamnă fără echivoc abuzurile asupra copiilor, care se manifestă pe plan fizic, emoțional și chiar sexual. Este tragic să constatăm că uneori este nevoie să-i protejăm pe cei mai mici și mai vulnerabili membri ai trupului lui Hristos chiar de aceia care au primit privilegiul de a-i ocroti cu iubire.

Ambele documente sunt în studiul comitetului uniunii noastre și vor fi aduse la cunoștința bisericii, împreună cu un plan de acțiune.

Raportul secretarului

În raportul său, fr. Ralph Thompson a anunțat că biserica adventistă a depășit numărul de nouă milioane de membri în cursul lunii iunie. În cele 12 luni încheiate la 30 iunie, au fost raportate 681.962 de persoane botezate, cu 2,7% mai mult decât în anul anterior.

Fr. Thompson și-a exprimat prețuirea față de credincioșii și conducătorii din lumea întreagă pentru eforturile lor care duc la creșterea bisericii. El a mai adăugat că este necesar ca biserica locală să-i trateze pe membrii noi cu dragostea și compasiunea pe care le-a arătat Domnul Hristos față de noi. În cursul anului 1995, 175.000 de persoane și-au pierdut calitatea de membri ai bisericii, ceea ce înseamnă unu pentru fiecare cinci membri botezați. „Prin indiferență și răceală în comunitățile noastre, pierdem prea mulți membri. Nu trebuie să ne mulțumim să câștigăm

membri, ci să-i și păstrăm, prin harul lui Dumnezeu“.

Alte hotărâri

• A fost aprobată o nouă siglă pentru Conferința Generală și toate instituțiile bisericii. Această siglă reunește simbolurile importante ale credinței adventiste: o Biblie deschisă, crucea Domnului Hristos, și o flacără reprezentând Duhul Sfânt și pe cei trei îngeri din Apocalipsa 14.

• Zona Asiei de sud-est, una dintre cele mai dinamice din biserica noastră, a fost reorganizată. În locul Diviziunii Asia-Oceanul Pacific, au fost create două noi diviziuni, numite Asia de nord-Oceanul Pacific (NSD), cu sediul la Seul, Coreea de Sud, și Asia de sud-Oceanul Pacific (SSD), cu sediul în apropiere de Manila, Filipine. NSD va cuprinde China, Hong Kong, Coreea, Macao, Mongolia și Taiwan. SSD va acoperi un mare număr de țări, dintre care cele mai importante sunt: Bangladesh, Brunei, Cambodgia, Guam, Indonezia, Laos, Malaysia, Myanmar (fostă Birmania), Filipine, Singapore, Sri Lanka, Tailanda și Vietnam. Prin această reorganizare China va putea să fie mai bine servită atât în prezent, cât și în momentul în care schimbări politice mult așteptate vor permite predicarea liberă a Evangheliei.

„Cel mai spiritual comitet“

Fr. William Johnson, editorul de la Adventist Review, declara la încheiere: „Am participat la toate comitetele anuale din anul 1980 până în prezent. Întâlnirea de curând încheiată în Costa Rica mi-a creat impresia că a fost un eveniment notabil, cel mai remarcabil dintre cele 17 pe care le-am cunoscut.

Noii participanți [președinții tuturor uniunilor, un număr

sporit de laici și pastori de district] au dat o nouă vigoare comitetului anual. Delegații și-au luat în serios lucrarea: au participat cu interes la lucrări și au manifestat înțelegeri și discernământ în dezbateri și votarea hotărârilor importante.“

Însă natura spirituală a acestui comitet l-a impresionat cel mai mult pe fr. Johnson: „Domnul ne-a atras inimile foarte aproape de El și ni le-a înnoit. Conducătorii bisericii lucrează mult și se așază la dispoziția tuturor. Este ușor ca ei înșiși să se epuizeze și să trăiască o viață uscată. În Costa Rica a fost rândul lor să și primească. Au trăit din nou bucuria mântuirii prin Domnul Isus Hristos.

Sunt convins că acesta a fost de departe cel mai spiritual comitet dintre toate cele 17 la care am participat. Probabil că acesta a fost secretul succesului său în celalalte domenii.“ (Adventist Review, 14 noiembrie 1996).

Cu o experiență de participare incomparabil mai scurtă, eu susțin cu totul această caracterizare. Rugăciunea mea este să se poată spune același lucru despre fiecare comitet al comunității, al conferinței sau al uniunii.

Din țara noastră a participat pentru prima dată, ca delegat din partea pastorilor, fr. Stelian Iacob, din Conferința Moldova. Într-un număr viitor fr. Iacob va avea ocazia să ne împărtășească impresiile sale.

Comitetul anual al Diviziunii Euro-Africa

Între 10 și 13 noiembrie s-a desfășurat în Elveția comitetul anual al diviziunii noastre. A participat pentru prima dată, ca delegat laic din țara noastră, fr. Sorin Săndulache, presbiter în comunitatea Popa Tatu, din București. De asemenea, a participat ca invitat și fr. Teodor Huțanu, președintele Conferinței Moldova.

Întrebat cu privire la felul în care a apreciat acest comitet, fr. Săndulache a spus: Ocazia, binecuvântată de Dum-

nezeu, de a participa la ultimul comitet lărgit al Diviziunii noastre, în calitate de membru laic din România, a fost un prilej deosebit de a dobândi o viziune mai largă asupra complexității lucrării din această parte eterogenă a lumii și convingerea că Dumnezeu este prezent în viața și la conducerea Bisericii.

Cele douăzeci de secțiuni, cu peste optzeci de titluri ale agendei comitetului, au făcut din cele trei zile pline o experiență istovitoare, dar înălțătoare, colorată de tema devoțională a întâlnirii: „Să trăim bucuria mântuirii... A fost o atmosferă deschisă de lucru și dezbateri competente și responsabile. Modul cum s-au desfășurat lucrările, materialele disponibile, ținuta înaltă a prezentărilor au dovedit o pregătire temeinică și metodică a acestui comitet. Rapoartele, obiectivele, proiectele - pentru viitorul imediat și de perspectivă - au dovedit că Duhul lui Dumnezeu îi inspiră pe conducătorii diviziunii noastre, care au viziunea lucrării.

Membrii comitetului executiv al diviziunii își creează impresia puternică a unei echipe; personalități care transmit forță și competență, devotament și implicare, dânsii rămân receptivi nevoilor lucrării, sugestiilor din teren, și manifestă în orice moment o modestie și amabilitate cu adevărat dezarmantă. Prezența și intervențiile fraților de la Conferința Generală au adus întotdeauna un plus de claritate și profunzime.

Un moment important al acestui comitet a fost bilanțul proaspăt al activității NET '96. Pretutindeni, acest eveniment a depășit așteptările, a modificat concepțiile, a deschis noi perspective și continuă să bucure mii de suflete cu adierea proaspătă a Evangheliei. Mai mult ca oriunde însă, în România, această lucrare și-a câștigat un bine meritat loc întâi.

Practic, două treimi din activitatea NET '96 a Diviziunii a avut loc în România. Proslăvit să fie Dumnezeu!“

Originea Crăciunului

O scurtă trecere în revistă a felului în care data de 25 decembrie a devenit sărbătoarea Crăciunului

Tomás Gedovich

Mulți oameni din lumea creștină consideră Crăciunul drept cea mai remarcabilă dată a anului. Oameni în vârstă și tineri îl anticipă deopotrivă cu multă nerăbdare, gândindu-se și folosind mult timp pentru a-l sărbători. Însă prea puțini au reflectat asupra istoriei Crăciunului.

Cea mai veche datare a Crăciunului este incertă. Primii creștini n-au fost preocupați de data nașterii Domnului Hristos. În următorii ani, unii au început să facă speculații cu privire la această dată, iar mai târziu ea a ajuns subiectul unor controverse între conducătorii bisericii. În cele din urmă, s-a căzut de acord asupra unei date.

Unele dintre cele mai interesante evenimente din istoria Crăciunului sunt următoarele:

Clement din Alexandria (c.150-c.215), conducătorul școlii catehetice din Alexandria, și-a exprimat surpriza pentru faptul că unii savanți în domeniul cronologiei nu vorbeau doar despre anul, ci și despre luna și ziua nașterii lui Hristos, unii presupunând că evenimentul avusese loc pe 20 mai, alții crezând că avusese loc pe 19 sau 20 aprilie, iar alții pe 6 ianuarie, dată care a fost acceptată într-o mare măsură, ani de zile.

Origen (c.185-c.254), un discipol al lui Clement din Alexandria și succesorul lui la conducerea școlii catehetice din acel oraș, a respins ideea de a sărbători nașterea Domnului Hristos așa cum ar fi omagiat cineva ziua de naștere a unui faraon egiptean.

Julius I, al treizeci și cincilea papă, care a domnit din 337 până în 352, a stabilit o dată fixă pentru Crăciun, alegând ziua de 25 decembrie. Astfel, în secolul al patrulea, sărbătoarea Crăciunului devenise permanentă.

Deși simplă la început, sărbătoarea a primit tot mai multă splendoare, iar obiceiurile care au ajuns să fie asociate cu ea, multe dintre ele de origine păgână, s-au înmulțit. După câteva secole, multe biserici începuseră să o serbeze cu tablouri lucrate cu grijă și prin diferite ritualuri - cântece, expuneri instructive, dialoguri, drame și scenete cu subiect sacru. În secolul al cincilea, erau folosite în biserici imnuri creștine. În unele regiuni, aprinderea buștenilor, crenguța de vâsc „aducătoare de noroc” și schimbul de daruri au ajuns foarte răspândite.

Se crede că pomul de Crăciun a fost introdus de Bonifaciu, un misionar englez plecat în Germania, în secolul al optulea. El a fost un călugăr benedictin care s-a consacrat evanghelizării Bavariei, Saxoniei, Turingiei și regiunilor învecinate, fapt care i-a atras titlul de apostol pentru Germania. Tradiția spune că el a demonstrat neputința zeilor neamurilor prin faptul că a tăiat stejarul din Geismar (astăzi Hesse) și a construit cu el o biserică creștină. În locul ceremoniei jertfelor care se aduceau pe stejarul sacru al lui Odin, el a pus un pin împodobit în semn de omagiu față de copilul Hristos.

În secolul al treisprezecelea, Francis de Assisi a introdus spectacolele în aer liber, cu Maria, Iosif, Pruncul Isus și umilele animale din jurul ieslei și, de asemenea, colindele populare de Crăciun.

Nici o dată menționată

De la puținele rapoarte care pot fi găsite în istoria laică, să ne întoarcem la scrierile biblice despre nașterea Domnului Hristos. În Evangheliile, unde ar fi de așteptat să găsim data nașterii lui Hristos, nu

există nici o mențiune despre aceasta. Numai două dintre aceste cărți, Matei și Luca, relatează unele detalii referitoare la nașterea lui Isus și la perioada istorică în care a avut loc, însă ziua și luna nu sunt menționate. Matei spune astfel în capitoul 2,1: „După ce s-a născut Isus în Betleem din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim”.

Poate că providența divină a considerat că este mai bine să nu descopere și să nu fie păstrată data nașterii, a cărei cunoaștere nu este esențială pentru a-i ajuta pe oameni „să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bătăind, măcar că nu este departe de fiecare din noi” (Fapte 17,27).

Deși cunoașterea datei este lipsită de însemnătate, realitatea nașterii Domnului Hristos este extrem de importantă. Ce trebuie să știm despre aceasta? Ce ne spune Biblia?

Această naștere umilă, într-o iesle depărtată, în Betleem, a schimbat istoria. De-a lungul secolelor, milioane de vieți au fost schimbate când oamennii au ajuns să-L cunoască pe Mântuitorul, care S-a născut la Betleem.

Astăzi, Hristos Își întinde iubitor brațele și cheamă bărbați și femei, tineri și copii, de toate rasele, din orice popor: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11,28). „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14,27).

Atunci când adevărata semnificație a nașterii Domnului Hristos ajunge să facă parte din viața noastră, putem cânta fiecare, alături de corul ceresc: „Slavă lui Dumnezeu în locurile pământale”.

Thomas Gedovich este un membru laic, din Necochea, Argentina.

Adventist Review, 14 decembrie 1978

NEW START - pe scurt

1. Un măr pe zi te ferește de medic

Fiecare produs vegetal este un miracol nutrițional, iar includerea lor regulată în meniul nostru ne poate feri de multe boli. De pildă, s-a constatat că persoanele care consumă multe mere, morcovi, struguri, prune, spanac, pătrunjel, ciuperci sau alte produse asemănătoare au un risc mai scăzut de a se îmbolnăvi de hipertensiune arterială. Una din-

tre explicațiile posibile este conținutul bogat în magneziu al acestor alimente. (*Hypertension*)

2. Exercițiul fizic - mai bun decât orice medicament!

Potrivit numeroaselor studii efectuate, se estimează că exercițiul fizic aerobic, regulat (cum ar fi mersul pe jos în pas vioi sau grădinaritul etc.) reduce riscul de infarct miocardic cu 50%. De asemenea, persoanele care practică acest tip de exerciții fizice sunt expuse unui risc de hipertensiune arterială de numai 35-50% față de al celorlalte și își pot controla mult

mai eficient greutatea corporală. Pentru fiecare 500 de calorii arse în plus pe săptămână prin exercițiu fizic, riscul de diabet scade cu 6%. În plus, mișcarea încetinește procesul de demineralizare osoasă și scade astfel riscul de osteoporoză. Nu în ultimul rând, trebuie menționat efectul tonifiant și de îmbunătățire a imaginii de sine, pe care îl are exercițiul fizic.

(*Preventive Medicine*, 1996, 25:234)

3. Și iarna trebuie să bem apă!

Contrar tendinței firești, trebuie să bem la fel de multă apă în timpul iernii, ca și în timpul sezonului cald. Nu este deloc greu să te deshidratezi în timpul iernii, datorită apei pierdute prin transpirație și respirație (organismul trebuie să încălzească și să umezească aerul inspirat), precum și datorită creșterii producției de urină. Capacitatea organismului de a-și regla temperatura este mult stânjenită de deshidratare. De aceea, nu ezitați să beți înainte, în timpul și după efectuarea efortului fizic în condiții de frig. Și nu uitați să beți apă, nu altceva. (*University of California at Berkeley Wellness Letter*)

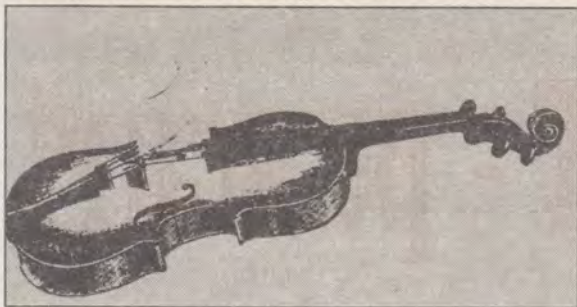
4. Nu uitați de soare!

Persoanele care stau zile și săptămâni în șir în încăperi închise, fără să fie văzute de soare, sunt în primejdie de a suferi de carență de vitamina D, chiar dacă mănâncă alimente care conțin această vitamină. Acest lucru este cu deosebire adevărat în

dreptul celor în vârstă, care nu obișnuiesc să iasă regulat în aer liber. La această vârstă, carența de vitamină D poate aduce cu sine demineralizarea marcată a oaselor, care devin astfel mult mai fragile și uneori se fracturează „spontan”. Refacerea este dificilă și incompletă, pacientul rămânând adesea invalid.

Pentru a vă asigura necesarul de vitamină D, este suficient să vă expuneți pielea feței și mâinilor la soare timp de 10-15 minute, de trei ori pe săptămână. (*American Medical Association*)

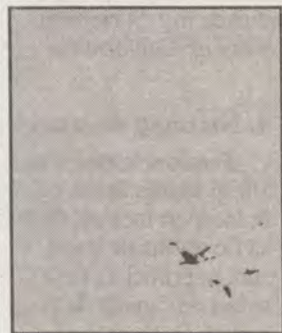
5. Copiii, muzica și temperanța

Experții afirmă că studiul unui instrument muzical îi ajută pe copii să învețe să facă mai multe lucrări o dată și le dezvoltă memoria și puterea de concentrare. Prin faptul că necesită efort permanent, se dezvoltă perseverența, răbdarea și capacitatea de a face față frustrărilor.

De asemenea, studiul muzicii dezvoltă gândirea complexă și-i învață pe micuți să se concentreze în același timp și asupra detaliilor, și asupra „imaginii” de ansamblu. În plus, muzica le oferă o cale nonverbală, creatoare, de exprimare a simțămintelor.

Specialiștii afirmă că un copil poate începe studiul unui instrument de îndată ce este suficient de dezvoltat fizic pentru a-l mânui. Aceasta nu înseamnă însă că orele de muzică trebuie să înlocuiască joaca sau alte activități la fel de necesare. De fapt, mulți experți recomandă ca orele de inițiere în muzică, în special pentru copiii sub 5 ani, să se desfășoare în grup și într-o manieră atractivă, ca un joc. Aceasta le permite copiilor să experimenteze sunetul și ritmul într-un mediu agreabil.

6. V-ați verificat sobele?

În zilele și serile geroase ale iernii, nimic nu aduce mai mult confort decât focul din vatră. Să nu uităm însă că focul din vatră poate fi și foarte primejdios. Fumul provenit din arderea lemnului conține monoxid de carbon, bioxid de azot și

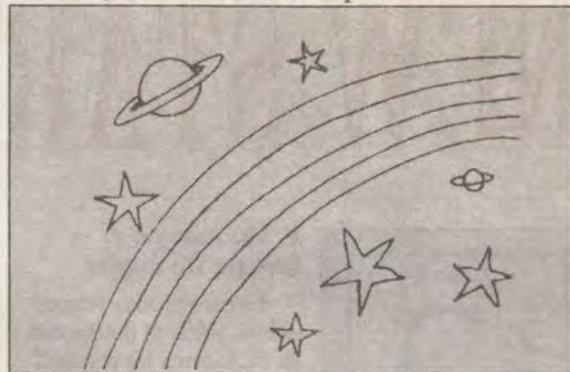
alți compuși chimici poluanți, care pot crea probleme.

Verificați din timp în timp sobele și hornurile. Nu treceți cu vederea crăpăturile sau alte deteriorări ale sistemelor de încălzire. Nu dormiți și nu părăsiți locuința în timp ce focul arde în sobă. Nu aruncați în foc lemne vopsite sau tratate, hârtie colorată sau obiecte din material plastic. Acestea pot degaja gaze otrăvitoare. Evitați să lăsați focul să mocnească timp îndelungat în sobă - focurile care ard la temperaturi joase sunt cele mai poluante.

Dacă vreunul dintre membrii familiei dvs. suferă frecvent de dureri de cap, amețală sau este mai irascibil decât de obicei, nu uitați că acestea pot fi semne ale intoxicației cu monoxid de carbon. Consultați un

medic și nu mai folosiți soba, până când nu este verificată de un specialist. (Jan Kuzma, *Got a Minute for Your Health?*)

7. Atenție la turele de noapte!

Devine tot mai limpede că oboseala nu este singura consecință nedorită a lucrului în schimbul de noapte. Potrivit unui studiu efectuat asupra unui grup de asistente medicale care lucrau în ture de noapte de cel puțin 6 ani, riscul de atac de cord creștea cu 70%, comparativ cu cele care lucrau doar ziua. Turele de noapte tulbură somnul, destabilizează obișnuințele alimentare și activitățile sociale și contribuie la creșterea nivelului stresului. (*American Heart Association*)

8. Religia și sănătatea

O viață spirituală activă ajută nu numai sufletului, ci și trupului. Un grup de cercetători de la Universitatea Purdue din SUA au intervievat 1.473 de persoane și au descoperit că, dintre cei care

participau regulat la serviciile divine, doar 4% afirmă că au o stare de sănătate proastă; în schimb, 36% dintre ei au declarat că se bucură de o sănătate excelentă. Din grupul celor fără activitate religioasă activă, 9% au declarat că stau rău cu sănătatea, iar 26% au susținut că au o stare de sănătate excelentă.

Cercetătorul Kenneth Ferraro a declarat că, deși studiul nu a găsit explicația acestui fapt, „persoanele care-și respectă convingerile religioase sunt mai motivate și mai capabile să-și pună în ordine și alte aspecte ale vieții lor”. De asemenea, comunitatea le oferă sprijin celor care se confruntă cu situații stresante sau cu probleme familiale. În plus, multe grupuri religioase promovează practici sănătoase.

Încă un argument - „Odihna Sabatului - cu siguranță că a te bucura în fiecare săptămână de o zi de odihnă, în care să te relaxezi, are efecte benefice”. (*USA Today*)

Traducere și adaptare
dr. Gily Ionescu

Asociația pastorilor pensionari. Pastorii pensionari din România s-au reunit între 6 și 8 septembrie a.c. la comunitatea Noul Grant - București.

Scopul adunării a fost să găsim răspunsul la întrebările: „Unde ne aflăm în profeție?” și „Ce mai avem de făcut?” Decanul de vârstă, respectabilul frate A. Popov, a concluzionat că suntem acolo unde am crezut, gata să fim surprinși de venirea „ca un hoț” a Mântuitorului care se pare că întârzie, și că ne revine fiecăruia răspunderea încheierii grabnice a pregătirii pentru a-L întâmpina pe Mirele care „vine!”

La încheiere, fr. A. Bocăneanu a rostit cuvinte de prețuire pentru pastorii pensionari și de apreciere a contribuției soților pastorilor.

Numărul participanților a fost redus, din cauza costului deplasării de la distanțe mari. Uniunea a găsit posibilități de achitare a deplasării celor care au venit și speră că eficiența aportului spiritual în biserică a adunării din 1997 a asociației se va mări.

(V. D. Cojea)

Institutul Teologic Adventist (ITA) susține cursuri la Chișinău. În perioada 2-9 decembrie a.c., fratele Dezi-deriu Faluvegi, profesor la ITA, s-a aflat la Chișinău, unde a ținut un curs comprimat de omiletică pentru studenții Institutului Uniunii Moldovenești. În Sabat dimineată, în cadrul serviciului divin, a avut loc consacrarea festivă pentru anii de studiu, de celor aproximativ 23 de studenți din anul întâi, împreună cu soțiile și copiii lor. Cu aceasta se cimentează și mai mult piatra de hotar între trecutul și viitorul lucrării Domnului în Republica Moldova, în care până acum doi ani nu a existat un institut propriu pentru pregătirea pastorilor. Alți 23 de studenți sunt acum în anul doi.

(Dezideriu Faluvegi)

Posibilități noi de lucrare misionară medicală

La sediul conferințelor se mai află încă exemplare din seminarul de abandonat fumatul „Adio, țigări!” Prețul unui exemplar - 20.000 lei. Tirajul este limitat. În curând va fi multiplicat și *Carmetul participantului*, care însoțește seminarul propriu-zis și care se oferă fiecărui participant.

„**Ce trebuie să știți despre SIDA**” - Pliant educativ, format A4, ilustrat. Conține un extras din Declarația Bisericii Adventiste de ziua a șaptea cu privire la SIDA. Promovează monogamia și fidelitatea conjugală, mai degrabă decât protecția fizică. Util deopotrivă la serviciu și în acțiunile misionare medicale, acest pliant poate contribui la stăvilirea răspândirii acestei maladii și la creșterea reputației bisericii noastre. Îl puteți procura de la sediul conferințelor, prin directorul departamentului sănătate și temperanță sau prin pastorul dvs.

Mai căutați încă un ghid care să vă inițieze în tainele evanghelizării medicale? Ați încercat, una după alta, diferite metode de lucrare misionară medicală, fără să obțineți rezultatele dorite? Doriți să aflați în ce a constatat secretul succesului misionar al lui Isus Hristos? Vă ispitește ideea că activitatea misionară este pentru oamenii bisericii, nu pentru cei ai spitalului? Dacă răspunsul la una sau la mai multe dintre aceste întrebări este afirmativ, atunci excelenta lucrare a lui Eric Hon, *Evanghelierea medicală*, recent apărută la Casa de Editură „Viață și sănătate”, este exact ce vă trebuie.

NU UTTAȚI!

- 1997 va fi „Anul sănătății și vindecării” în biserică adventistă de ziua a șaptea.
- Cartea anului 1997 va fi *Divina vindecare*.
- Primul Congres al cadrelor sanitare medii, adventiste, din România se va desfășura în 1997. Decizia a fost luată cu ocazia ultimei întâlniri cu responsabilii de sănătate și temperanță de la conferințe. Vom avea invitați din străinătate. Detalii suplimentare în numerele viitoare ale *Curierului*.

Sesiunea biennială pentru profesorii de teologie

Sesiunea biennială pentru profesorii de teologie din Diviziunile Trans-Europene și Euro-Africa a avut loc la Colegiul Newbold, între 29 și 31 august. Sesiunea s-a concentrat asupra spiritualității creștine și a disciplinelor creștine de bază, care cuprind meditația, rugăciunea, solitudinea, închinarea și mărturisirea.

Cei 20-25 de participanți au vorbit, au citit din Scriptură, s-au rugat, au stat în tăcere și s-au recreat împreună. Ei au lucrat împreună ca ființe umane complexe, nu doar ca niște minți.

„Eu văd această ocazie de reculegere ca pe un moment hotărâtor pentru organizarea altor întâlniri de creștere spirituală, ale teologilor adventiști. Eu personal am

apreciat această notă spirituală a întâlnirii”, a spus Leif Hongisto, profesor la Toivonlinna Yhteiskoulu în Finlanda.

Aceasta a fost prima întâlnire de acest fel a profesorilor de teologie la sesiunile lor biennială și ei și-au exprimat speranța că, în viitor, la aceste întâlniri vor fi create resurse pentru pastori. Sesiunea s-a încheiat cu serviciul divin al Cinei Domnului, oficiat de Gunnar Pederson și Jeff Brown, profesori de teologie la Newbold.

(Marklynn Blazzy, *Advancement Assistant*, Newbold College)

Advenștii și oficialități norvegiene din învățământ au păreri diferite despre regulament. Autoritățile locale din învățământ, din Bergen, Norvegia, spun că o școală primară adventistă

(clasele 1-9) încalcă legea pentru că exmatriculează elevii care nu respectă regulamentul, când aceștia sunt prinși fumând sau înjurând în incinta școlii.

Controversa a atras atenția peste tot în Norvegia, fiind aduse la cunoștință prin radioteleviziunea națională și în mai multe ziare. Primele reportaje dădeau impresia că elevii au fost exmatriculați imediat. Însă, așa cum spune Sigrun Eckhoff, directoare școlii, doar atunci când un elev insistă în refuzul de a respecta regulamentul sau de a fi ajutat să se lase de fumat, el nu este reprimat în anul următor.

„Noii elevi și părinții lor sunt înștiințați totdeauna cu privire la regulamentul școlii și trebuie să semneze pe cererea de înscriere că îl vor respecta”, a spus ea.

„Până acum, nimeni n-a fost exmatriculat din cauza fumatului sau a unui limbaj necuviincios. Însă școala dorește să-și mențină regulamentul în aceste privințe. Potrivit acestuia, un elev poate fi dat afară pentru trei zile ori să lucreze ceva la școală în folosul societății, dacă nu respectă regulamentul”, spune Yngvar Borresen, directorul pentru comunicații al bisericii adventiste de ziua a șaptea din Norvegia.

Situația este oarecum ironică, pentru că statul norvegian a emis recent legi împotriva fumatului în toate clădirile oficiale, în birouri, în restaurante dacă nu există un loc pentru fumat, iar în școli fumatul este interzis.

(EUD, *News Items*, 27 august 1996)

Armata americană donează un avion Universității Andrews. Un avion de 48 de locuri, cu turbopropulsie, donat recent de armata americană Universității Andrews, va da studenților la aviație noi posibilități de instruire. Avionul de tip De Haviland Buffalo, cel mai mare avion care a aterizat

vreodată pe aeroportul Andrews, cântărește aproape 2.000 de tone când este încărcat la întreaga capacitate.

Deoarece zborul cu acest avion este foarte scump (costă 4.000 de dolari doar benzina necesară pentru a umple rezervorul), studenții îl vor folosi pentru cursurile de mecanică și pentru învățarea sistemelor de zbor. Deși are o valoare de 275.000 de dolari, aparatul a fost donat universității ca echipament aflat în surplus.

(Adventist Review,
19 septembrie 1996)

Tânără adventistă din New York a absolvit facultatea de medicină la 22 de ani. Tiffany Clark, 22 de ani, o adventistă din New Rochelle, New York, a devenit recent cea mai tânără absolventă a Facultății de Medicină Wright din Dayton, Ohio. Clark a absolvit liceul în New Jersey la vârsta de 14 ani și a obținut o diplomă de Bachelor of Science de la Universitatea Andrews, din Berrien Springs, Michigan, la 18 ani. Clark a absolvit atât de devreme pentru că a parcurs patru ani de studiu într-unul singur. Viitorul ginecolog va începe un stagiu de specializare la Spitalul St. Elizabeth din Youngstown, Ohio.

(Adventist Review,
12 septembrie 1996)

Prezența adventistă influențează Jocurile Olimpice. În timpul Jocurilor Olimpice din 1996, adventiștii au îndeplinit mai multe servicii pentru vizitatori și sportivi.

Biserica română din Atlanta, Georgia, a oferit o cină pentru cca 100 de atleți din România. Alți adventiști au efectuat analize simple și au distribuit literatură în Sabat.

Adventiștii au participat și la Quest, o înțelegere între biserici, prin care s-au oferit servicii de traducere, apă pentru sportivi, iar oamenii au fost ajutați să ia legătura cu bisericile din zonă. Quest a organizat și

Entuziasmul a crescut mult în rândurile grupului Maranatha Volunteers International și ale conducătorilor bisericii la sosirea lor în Cuba, în după-amiaza zilei de 17 septembrie. Euforia a continuat, seara, la biserica Mariano din Havana, unde o mulțime de cca 1.500 de persoane s-a înghesuit în biserică și în jurul tuturor ferestrelor. Care a fost motivul prezenței noastre acolo?

Încercând imposibilul, în urmă cu doi ani, Maranatha a conceput, a finanțat și a aplicat un program cuprinzător în Cuba - unde materialele cele mai elementare nu au fost disponibile timp de peste 35 de ani și unde zugrăvirea sau repararea bisericilor au fost imposibile, ca să nu mai spunem de construirea altora noi. În ultimii doi ani, Maranatha: • a renovat toate cele 80 de biserici din Cuba; • a construit alte 60 de biserici noi (sunt obținute autorizații pentru încă 15); • a cumpărat 2,5 milioane de coli de hârtie în scopul tipăririi de materiale pentru câștigarea de suflete; • a sprijinit financiar 50 de echipe de evangheliști laici; • a procurat 250 de flanelografe pentru Școala de Sabat a copiilor; • a tipărit 250.000 de exemplare ale cărții *Calea către Hristos*; • a oferit 1.000 de seturi a câte două volume cu toate cele 35 de cărți ale sorei White în limba spaniolă. Însă punctul cel mai important al călătoriei a fost consacrația noilor clădiri ale seminarului, la periferia orașului Havana. Însotit de autorități, de alți conducători religioși, de mulți adventiști și de o echipă de la departamentul de știri al CNN, am consacrat cele două clădiri frumoase (fiecare având 1.000 m²) care, împreună cu o a treia clădire similară (a cărei construcție este începută), vor fi locul de formare pentru aproximativ 150 de studenți.

Efectul acestor activități asupra celor 15.800 de membri (care au rămas după emigrarea a cca 5.000 de membri și 50 de pastori la începutul anilor 1980) a fost electrizant. Câștigarea de suflete și evanghelizarea laică sunt pe buzele tuturor. Înainte, în fiecare an erau botezate 700-800 de persoane. Ținta de botezuri a bisericii din Cuba pentru 1996 a fost de 1.350, însă deja au fost botezate 2.800 de persoane - de peste două ori mai mult decât ținta lor - și se așteaptă ca numărul celor botezați să depășească 3.000. Pentru 1997, adventiștii din Cuba și-au pus ca țintă să fie botezate 4.000 de persoane! Prin urmare, biserica adventistă de ziua a șaptea este acum cea mai numeroasă biserică protestantă din Cuba. Acest succes, care a contrazis toate calculele convenționale, oferă încă un exemplu despre faptul că lucrarea pe care o poate realiza Dumnezeu pare să fie limitată doar de viziunea, de sacrificiul și de bunăvoința din partea noastră de a încerca lucruri mari pentru El.

(Din buletinul informativ al președintelui Conferinței Generale,
23 sept. 1996)

grupe de rugăciune pentru participanții la Olimpice.

Fiecare activitate a dat ocazia de a le spune altora despre Domnul Hristos și despre apropiata Sa venire.

(Adventist Review,
26 septembrie 1996)

În Belize 218 persoane au fost botezate. În luna

august, 218 persoane s-au alăturat bisericii adventiste în Belize, în urma a două serii de conferințe de evanghelizare. Seria de conferințe despre viața de familie a fost deschisă oficial de primarul orașului, Jose Coye. În timpul întâlnirilor, președintele Curții Supreme de Justiție din Belize, George

Brown, care este adventist, a asistat la botezul soției sale, una dintre cele 158 de persoane care s-au alăturat bisericii.

În districtul Cayo, 60 de persoane au fost botezate la sfârșitul unei serii de conferințe de evanghelizare de două săptămâni, în care s-a pus accentul pe sănătate.

(Adventist Review,
26 septembrie 1996)

Adventist din Marea Britanie numit judecător la curtea de justiție. Regina Elisabeta II l-a numit recent pe Peter Jackson, un membru activ al bisericii adventiste Bromley, de lângă Londra, judecător la curtea de justiție. Jackson este primul și singurul judecător adventist în curtea de justiție din Regatul Unit al Marii Britanii.

Jackson prezintă frecvent subiecte despre libertatea religioasă în localitățile din jurul Londrei și a făcut parte din consiliul de conducere al Colegiului Newbold.

(Adventist Review,
26 septembrie 1996)

Autor adventist primește Medalia de Aur din partea ECPA. Este o cinste deosebită pentru editurile adventiste faptul că Asociația evanghelică a editorilor creștini (ECPA) a acordat Medalia de Aur, la categoria studiul Bibliei, cărții cu titlul *Handbook for Bible Study* (Manual pentru studiul Bibliei), scrisă de Lee Gugliotto și tipărită la editura adventistă Review and Herald în 1995.

Gugliotto, pastorul bisericii adventiste College Heights de la Colegiul Uniunii Canadiene, Alberta, Canada, a lucrat timp de unsprezece ani la acest volum, prima sa carte. În prezent lucrează la alte două cărți. Fost pastor prezbiterian, Gugliotto spune că adventiștii nu au nimic mai mult față de membrii altor biserici, dacă nu studiază Biblia lor. „Adventiștii se fac vinovați de

faptul că memorează ce spun alți oameni", afirmă el. „Este nevoie ca ei să studieze în mod personal și să fie cercetători direct de la sursă ai Cuvântului - să citească adevărul din Scriptură, nu în ea.“
(Adventist Review, 26 septembrie 1996)

Preot ortodox din Rusia face apel pentru libertate religioasă. Cel puțin un preot ortodox din Rusia respinge intoleranța religioasă care pătrunde în propaganda religioasă și politică din țara lui.

„Eu cred în libertatea de a se închina fiecare așa cum alege el“, spune Alexander Borisov, de la catedrala Kos' mi I Domiana din Moscova.

„Alții pot avea convingeri doctrinale diferite, însă noi ne închinăm aceluiași Dumnezeu. Cel care ne dă viața, aerul pe care îl respirăm și libertatea conștiinței.“

Borisov și-a exprimat vederile în timpul unui program în direct, la care a fost invitat, transmis de *Vocea Speranței* din Rusia, un post de radio internațional, finanțat de *Adventist World Radio*.

Gazda programului și directorul postului *Vocea Speranței* din Rusia, Peter Kulakov, a dedicat programul tuturor conducătorilor religioși care au suferit din partea politicii duse de guvern. Al treilea membru al „mesei rotunde“, pastorul adventist Nikolai M. Ignatov, a vorbit despre înțemnițarea sa sub regimul comunist, pentru faptul că le-a spus altora despre credința lui, și a apelat la milioanele de ascultători ruși să apere libertatea conștiinței.

Apelul lui Ignatov a fost urmat de numeroase apeluri telefonice, care au ținut liniile ocupate mult timp după încheierea emisiunii. S-au primit apeluri nu doar din Rusia, ci și din alte republici ale fostei Uniuni Sovietice.

Cercetările recente arată că peste 14 milioane de oameni ascultă programele *Vocea Speranței*, care sunt transmise pe două rețele na-

Chirurgii folosesc noi clipsuri în transplantul de rinichi. Cassondra Rodriguez, o fetiță de trei ani, supusă unei operații de transplant de rinichi la Centrul medical al Universității adventiste Loma Linda, la data de 4 iunie, a devenit unul dintre primii pacienți care au beneficiat de o inovație medicală istorică, clipsul VCS, la crearea căruia a luat parte Dr. Wolff Kirsch, șeful secției de neurochirurgie de la Loma Linda.

Acest progres tehnologic, crearea unui mic clips din titanu în forma literei C, într-o perioadă de zece ani, le permite medicilor să unească arterele fără a recurge la suturi și elimină astfel complicațiile produse de inflamații și de cheagurile de sânge în cazul metodelor tradiționale de coasere. Clipsurile anulează și riscul ca personalul medical să se infecteze de SIDA sau de hepatită în urma înțepăturilor neprevăzute. Kirsch a proiectat clipsul împreună cu Dr. Yong Jua Zhu de la Spitalul Jerry L. Pettis din Loma Linda și cu Robert Cushman, inginer consultant de la New Mexico. Rodriguez și încă trei pacienți au fost operați pentru transplant de rinichi, iar alții pentru transplant de ficat și de pancreas, folosindu-se noile clipsuri care sunt aplicate cu ajutorul unui dispozitiv similar cu un capsator. Dispozitivul reunește vasele de sânge în aproximativ jumătate din timpul necesar în cazul cusăturilor, iar medicii presupun că suturile vor fi înlocuite de clipsuri în multe operații.

Dr. Erik Walstrom, care a condus operația micuței Rodriguez și care a folosit noile clipsuri în diferite operații la Centrul medical Loma Linda, spune că, în curând, clipsurile vor fi disponibile pe tot cuprinsul Statelor Unite.

Universitatea Loma Linda găzduiește seminarul despre radiația spațială. Al șaptelea seminar anual al membrilor activi din Programul de sănătate în condiții de radiație spațială al Administrației naționale americane pentru aeronautică și spațiu (NASA) s-a ținut la Universitatea adventistă și Centrul medical Loma Linda (LLUMC) și la Mission Inn în Riverside, California, între 14 și 17 mai.

Participarea la acest seminar se face doar pe bază de invitație, el fiind organizat pentru cercetătorii care în prezent sunt finanțați prin programul de sănătate în condiții de radiație spațială al NASA. Mai pot participa și alți oameni de știință care au un interes legitim în cercetările asupra radiației spațiale și un număr limitat de studenți care fac parte în prezent din grupurile de cercetări finanțate de NASA.

Seminarul le oferă cercetătorilor ocazia să împărtășească din rezultatele lucrării lor și să exploreze noi direcții de cercetare care pot ajuta programul NASA. Seminarul s-a desfășurat la Loma Linda datorită unui acord între NASA și LLUMC, care a pus bazele colaborării științifice oficiale, prin folosirea Centrului de tratament cu ajutorul protonilor al Universității, în sprijinul cercetărilor ce urmăresc protecția astronautilor și a echipamentului științific de radiațiile naturale din spațiu.

Principalele obiective ale acordului sunt următoarele: cercetătorii finanțați de NASA să aibă acces în laboratoarele de cercetări asupra razelor emise de protoni accelerați și în cele asociate acestora; cercetătorii finanțați de NASA să contribuie la programele academice și de cercetare ale LLU; și să fie înlesnit transferul de expertiză tehnică între NASA și LLU în domeniul fizicii radiațiilor și în cel al biologiei în condiții de radiații.

(EUD, News Items, 27 august 1996)

ționale de radio din Rusia. Posturile care transmit pe unde scurte extind aria de acoperire și la țările vecine.

Rețeaua națională din Rusia transmite *Vocea adventistă* pe mai mult de 900 de posturi. În 1995, Centrul adventist de presă din Tula, Rusia, a primit 70.000 de scrisori de la ascultători - mai mult de 1.300 pe săptămână.

„În urmă cu cinci ani“, se spune într-una dintre ele, „am început să ascult programul dv., *Vocea Speranței*, și să studiez Biblia prin corespondență. Ascult mereu programele dv. de radio pe posturile Radio-1 și Radio Rusia. Sunt foarte recunoscătoare că Domnul a bătut la ușa inimii mele când aveam 16 ani. La 17 ani am fost botezată în biserica locală și acum, de trei ani, răspândesc Cuvântul lui Dumnezeu“.

Centrul adventist de presă deservește cele 12 țări din Diviziunea Euro-Asia, toate având în mare parte populație islamică.

(Adventist Review, 26 septembrie 1996)

Arabella Williams, cunoscută și îndrăgită drept cea mai în vârstă schioară aflată încă în competiție, și-a serbat pentru a suta oară ziua de naștere, pe 5 martie. Timp de nouă ani după împlinirea vârstei de 70 de ani, Williams a participat de fiecare dată la întrecerea de Anul Nou la schi pe apă (fără să-și ude costumul) pe apele foarte reci de la Mission Bay, San Diego. Ea a câștigat un trofeu de fiecare dată, devenind câștigătoarea neoficială. În afară de practicarea schiului nautic, Williams a lucrat ca voluntar la 38 de proiecte de clădiri cu Maranatha Flights International, și-a cultivat pomii de pe jumătatea de hectar de teren pe care o deține, a pictat în ulei și a îndeplinit slujbe în biserica sa locală, toate acestea după împlinirea vârstei de 70 de ani.

(EUD, News Items, 25 iulie 1996)

Umbră sau roade

„Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine.” (Ioan 15,4).

Primul Sabat al anului este consacrat activităților laice de evanghelizare, ocazie de a privi înapoi plini de recunoștință și de a scruta viitorul lucrării noastre. Fie acest popas o ocazie de reconsacrare pomică din convingere și dragoste din partea tuturor slujbașilor și a tuturor membrilor.

În această zi festivă, ținem să ne exprimăm recunoștința la adresa lui Dumnezeu, care ne-a integrat în biserică Sa și a pulsat mereu spre noi sângele iertării și al iubirii Sale. Mulțumim pe această cale slujbașilor care s-au dedicat cu abnegație acestei lucrări importante din cadrul bisericii și sunt dispuși să sacrifice timp și mijloace pentru a împărtăși altora Cuvântul vieții.

Totodată, să ne gândim la cea mai bună folosire a ocaziilor, la felul în care putem îndepărta obstacolele care stau în calea eficienței reale a activităților noastre. Eficiența, optimizarea proceselor de producție este preocuparea importantă a tuturor instituțiilor. Se fac cercetări ample, se plătesc sume uriașe pentru sporirea eficienței.

Cuvintele Mântuitorului, citate la început, conțin esența soluției în ce privește eficiența bisericii. De la rostirea lor au trecut aproape două mii de ani, în care valoarea lor unică a fost confirmată. Aceste cuvinte arată de fapt că Marele Învățător al lumii avea în vedere, mai întâi de toate, rezultatele, roadele.

Domnul Isus a rostit aceste cuvinte în prezența ucenicilor Săi, în camera de sus, cu ocazia Sfintei Cine. În timp ce templul din Ierusalim a refuzat misiunea

Emilian Niculescu

divină de a fi „o casă de rugăciune pentru toate popoarele” și devenea tot mai mult „o peșteră de tâlhari”, apreciere confirmată mai ales prin condamnarea la moarte a Fiului lui Dumnezeu, rolul templului a fost preluat de „camera de sus”. Aici s-a înfiripat prima biserică creștină, aici s-au strâns mai târziu credincioșii, cu temerile lor, aici s-au pregătit pentru revărsarea Duhului Sfânt, de aici au pornit primii creștini în nestăvilita lor înaintare, care a ajuns până la capătul lumii. Prin această mutare de la templu la un cămin, Mântuitorul a realizat o importantă unire a două instituții, biserica și căminul, care au aceeași origine.

În aceste vremuri din urmă, biserica și căminul trebuie să coopereze, să fie o școală care să ofere poporului lui Dumnezeu, și lumii, femei ca Debora, numită „o mamă în Israel”. Câtă nevoie avem azi, în biserică, de mame adevărate, care să preia grija formării tinerilor vlăstare ale bisericii, în cadrul programelor Școlii de Sabat pentru copii! Avem nevoie de bărbați ca Daniel, la care chiar și babilonienii au recunoscut că s-au găsit „lumini, pricepere și înțelepciune dumnezeiască” (Daniel 5,11), bărbați care să aducă din cămăruța comuniunii cu Dumnezeu soluții la problemele personale, familiale sau ale bisericii. Este nevoie de cărturari asemenea lui Ezra, care „și pusese inima să adâncească și să împlinescă Legea Domnului și să învețe pe oameni în mijlocul lui Israel legile și poruncile” (Ezra

7,10), oameni care au câștigat recunoaștere în afara și în interiorul bisericii, adevărați lideri spirituali, care au știut să conducă poporul rămășiței înapoi, în patria lor. Iată doar câteva modele pentru noi, slujbași de azi ai bisericii, care trăim în pragul revenirii Domnului Isus Hristos.

Să poposim în memorabila cameră de sus, unde Marele Învățător face pași importanți în privința calificării celor 11 ucenici, investiți cu o misiune atât de însemnată, atât de vastă și atât de dificilă: misiunea globală a primului secol. În preajma evenimentelor crucificării, Mântuitorul transmite avertismente și recomandări vitale. Deși unele dintre ele par să aibă un caracter personal sau circumstanțial, cuvintele Sale sunt valabile în toate timpurile, pentru toți slujbași care vor să fie eficienți în lucrarea lui Dumnezeu. Solemnitatea aparte a evenimentului răstignirii, înclștarea maximă a forțelor binelui și răului, scurtimea timpului, limitele manifestate de ucenici, toate determină o concentrare maximă a soliei Domnului Isus, în adevărate perle de învățătură.

Astfel, Domnul Hristos transmite pe rând, ucenicilor:

- **secretul adevăratei mărimi - umilința.** În învățătura lui Isus, conducător înseamnă slujitor. Conducătorul este cel care are dispoziția de a se pleca și capacitatea de a se îngriji de nevoile semenilor săi.

- **secretul transmiterii învățaturii cu eficiența cea mai mare - exemplul personal.** Aceasta a fost metoda lui Isus: „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum

am făcut Eu" (Ioan 13,15). Cea mai bună metodă de predare o constituie exemplul personal. Acesta este cel mai ușor înțeles. Hristos, Păstorul cel bun, nu și-a condus turma mânănd-o cu toiagul amenințărilor. Ca un deschizător de drumuri, El a pornit în frunte, invitându-i pe toți: „călcați pe urmele Mele“.

- **secretul puterii** - preluarea conducerii bisericii de către Duhul Sfânt, după înălțarea Sa.

- **secretul eficienței, al rodniciei** - rămânerea în Isus Hristos, un element pe care urmează să-l dezvoltăm.

- **secretul vieții veșnice** - cunoașterea lui Dumnezeu.

- **secretul sfințeniei** - modelarea vieții, produsă de adevărul conținut în Cuvântul lui Dumnezeu.

- **secretul unității** - iubirea frățească, așa cum a iubit Hristos.

În cele ce urmează, ne vom referi doar la secretul eficienței. Folosind ilustrația viței, a legăturii care există între butuc și mlădițe, Domnul Isus expune marile condiții ale rodniciei: 1. „*dacă rămâneți în Mine*“ și 2. „*dacă rămân în voi cuvintele Mele*“.

De la început, observăm că legătura creștinului cu Hristos și cu Biblia este esența creștinismului autentic, iar scopul lor este aducerea de roade. Roadele reprezintă acele realizări prin care devenim folositori altora. Fără aceste rezultate, creștinismul este steril, uscat și mort. Pentru sine, vița aproape că nu are nevoie de loc de roadele pe care le aduce. Ea nu s-ar putea dispensa de rădăcini, de tulpină sau de frunze, în schimb nu are nevoie de roade pentru existența ei. Însă tocmai roadele viței sunt cele mai prețuite. Roadele viței reprezintă cel mai elocvent simbol al altruismului autentic, și acest fapt l-a subliniat Mântuitorul.

Ilustrația folosită de Domnul Isus amintește trei categorii de mlădițe:

- mlădițe uscate, reprezentându-i pe cei care sunt cu totul despărțiți de Dumnezeu.

- mlădițe neroditoare, cei care nu mai au o legătură vie cu Dumnezeu, ci doar una formală. Deși sunt vii, ei nu aduc roade.

- mlădițele roditoare.

O mlădiță care nu rodește trăiește doar pentru sine. Ea reține pentru sine tot ce primește de la viță și nu are de oferit decât umbra egoismului ei. Astfel de mlădițe vor fi tăiate și aruncate în focul veșnic.

Creștinismul doar cu numele, lipsit de roade, din evul mediu, a răspândit o umbră atât de densă, încât a întunecat întreaga epocă. De aceea este supranumit „evul mediu întunecat“.

Și astăzi, Marele Grădinar cercetează mlădițele. La acest început

de an, să verificăm legătura noastră cu Dumnezeu și rodnicia noastră.

Rodnicia viței este apreciată după cel puțin trei criterii: soiul, cantitatea și aroma fructelor.

Soiul viței este stabilit de codul genetic înscris în fiecare celulă a plantei, ca rezultat al altoirii ei.

Tot așa, noi, care ne-am născut cu o natură păcătoasă, caracterizată de sălbăticia firii pământești, trebuie să fim înnobiți prin procesul altoirii, pe care Biblia îl numește nașterea din nou. Trebuie să fim separați complet de rădăcinile de amarăciune ale păcatelor, ca apoi să fim altoiți în „butucul“ roditor, în trupul lui Hristos, care este biserica. „Soiul“ creștinismului nostru depinde de măsura în care am acceptat și am luptat ca germenii păcatului să fie stârpiți din inima noastră; de măsura în care ne-am însușit noile principii, ale dreptății și iubirii divine. Temeinicia acestui proces determină calitatea creștinismului pe care îl practicăm.

Rodnicia viței depinde de cantitatea de sevă pe care ea o absoarbe și apoi o transformă în roade. Rodnicia noastră depinde de cantitatea, pe care o absorbim și o transformăm în fapte de iubire, din cuvintele lui Dumnezeu și din stropii de ploaie a Duhului Sfânt.

Dulceața roadelor depinde de soiul viței, dar și de măsura în care planta a fost expusă la soare. La fel, savoarea iubirii pe care o vor manifesta faptele noastre depinde de legătura noastră personală cu Hristos - „*dacă rămâneți în Mine*“ - și de legătura noastră cu cuvintele Lui - „*dacă rămân în voi cuvintele Mele*“.

Forma cea mai concretă a cuvintelor lui Isus o constituie Biblia. Ca și pozele, Biblia imortalizează faptele și evenimentele din viața Domnului Isus și are un caracter oarecum static. De asemenea, ea conține legile și principiile eterne ale guvernării lui Dumnezeu, ale felului în care El Se raportează la om. Astfel, Biblia reține elementele permanente, etern valabile.

În schimb, legătura personală cu Hristos face din religia creștină mai mult decât o literă, decât un crez sau decât o ideologie. Prin aceasta, religia prinde viață, devine o experiență a colaborării dintre Dumnezeu și om.

În timp ce raportarea la Biblie trebuie să tindă spre uniformitate între creștini, adică uniformitate în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu și în aplicarea lui, legătura cu persoana Mântuitorului are un caracter specific, unic, diferit de al tuturor creștinilor.

Cele două condiții sunt strâns legate, deoarece Isus este „Cuvântul”, iar Biblia are în centru persoana Domnului Isus. Respectul față de El include acceptarea și respectarea tuturor cuvintelor Bibliei, iar aceasta duce la o tot mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu.

De asemenea, legătura cu Hristos și legătura cu Biblia se verifică reciproc. Legătura personală trebuie verificată prin Cuvântul lui Dumnezeu, iar cunoașterea Bibliei trebuie să fie atestată prin experiența personală cu Hristos. Una fără cealaltă conduce la experiențe false, la iluzii. Asemenea stări sunt semnalate în cuprinsul Vechiului și al Noului Testament. În Ezechiel 33,31 stă scris: „Și vin cu grămadă la tine, stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor”. „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omească” (Is. 29,13). „Cum puteți voi să ziceți: 'Suntem înțelepți și Legea Domnului este cu noi'?” (Ier. 8,8). Israelul Vechiului Testament a manifestat o prețuire deosebită, însă numai formală, a textului sacru, neglijând cunoașterea personală a lui Dumnezeu. De aceea, prorocul Osea rostește îndemul: „Veniți, să ne întoarcem la Domnul!... Să cunoaștem, să căutăm să-L cunoaștem pe Domnul!” (Osea 6,1,3)

O altă eroare este semnalată în Matei 7,21-23, unde Mântuitorul

redă experiența falsă a unor credincioși care pretind că îl cunosc pe Domnul, că au făcut mari minuni în Numele Său. În dreptul lor, verdictul final va suna: „Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege’”.

Iată de ce apostolul Pavel, conștient de ambele pericole, în timp ce se străduiește să-L cunoască tot mai mult pe Isus (Filipeni 3,10), își verifică experiența și propovăduirea evanghelică, vorbind cu apostolii, „cei mai cu vază” (Galateni 2,2). Deși avea o legătură personală cu Hristos, chiar și în închisoarea Mamertini, unde și-a petrecut ultimii ani din viață, el solicită să-i fie aduse cât mai curând cărțile, „mai ales... cele de piele” (2 Timotei 4,13).

Satana cunoaște legătura strânsă dintre cele două elemente menționate de Isus. În ispitirea primilor oameni, el a semănat îndoială față de Cuvântul lui Dumnezeu, iar apoi față de caracterul drept și iubitor al lui Dumnezeu. Mai întâi, a modificat textul interdicției: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: 'Să nu mâncați din toți pomii din grădină'?” (Geneza 3,1). Se observă o exagerare a interdicției, extinzând-o de la un pom, la toți pomii. Apoi Satana L-a prezentat pe Dumnezeu într-o lumină falsă: „Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu” (vers. 5). Cât de importantă este o cunoaștere exactă a cuvintelor lui Dumnezeu și o cunoaștere temeinică a caracterului Său!

Ce putem înțelege prin expresia „dacă rămân în voi cuvintele Mele”?

Rămânerea cuvintelor lui Isus în noi cuprinde cel puțin următoarele elemente principale:

- acceptarea întregului Cuvânt al lui Dumnezeu;
- păstrarea prin memorare a versetelor biblice;
- aprofundare, adică stabilirea legăturilor cauzale, a legăturilor logice, a legăturilor cu realitatea;
- aplicarea faptică a cerințelor Bibliei

• împărtășirea Cuvântului lui Dumnezeu altora.

Iată cele cinci „degete” cu care să ne „prindem” de Cuvântul lui Dumnezeu, așa încât nimeni să nu ne poată smulge Biblia. Iată rolul atât de important al studierii Bibliei în cadrul Școlii de Sabat. Studiul Bibliei este „seva elaborată” a adevăratei Vițe, pentru a transmite bisericii o „hrană la vremea potrivită”.

Expresia „dacă rămâneți în Mine” presupune o legătură personală cu Dumnezeu, la care să ajungă și pe care să o mențină creștinul. Aceasta constă în prețuirea absolută, iubirea față de El „cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău” (Matei 22,37), în dialogul rugăciunii neîncetate și în dependența totală de El, numită în limbaj biblic „umblare cu Dumnezeu”. Toate acestea formează împreună experiența creștină.

Prin urmare, rămânerea noastră în Domnul Hristos și rămânerea în noi a cuvintelor Lui sunt condiții vitale în privința rodirii. Unica valoare a viței constă în roadele pe care le aduce. Vița nu este apreciată pentru lemnul ei, nici pentru florile sale. Numai roadele fac din ea regina regnului vegetal. Lipsită de roade, ea va oferi doar umbră. Avem de ales între cele două alternative: să fim centre de umbră pentru alții ori să le oferim roade.

La acest început de an, mai este posibil ca mlădițele uscate să fie reînviolate, cele neroditoare să beneficieze de intervenția harului: „mai lasă-l și anul acesta”, iar cele roditoare să fie curățite pentru a aduce mai multe roade.

Fie ca marele cules al roadelor, care este atât de aproape, să ne găsească altoiți în Hristos pentru eternitate. Fie ca, prin harul lui Dumnezeu, să aducem și anul acesta roade ale dreptății și ale iubirii, care să rămână ca o mărturie veșnică spre slava lui Dumnezeu!

Emilian Niculescu conduce departamentul activităților L.ice și Școlii de Sabat în Uniunea română.

Radio Vocea Speranței - prezent și perspective

„Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte și nu vă uitați la cele vechi!
Iată, voi face ceva nou, și-i gata să se întâmple: ... Voi face un drum prin pustie
și râuri în locuri secetoase.“ (Is. 43,18.19)

Acesta este motivul pentru care *Vocea Speranței* există și realizează programe de viață spirituală, difuzate pe întregul teritoriu al țării: să ofere soluții într-o lume marcată de îngrijorare și lipsită de ajutor.

Nevoia de a bea din izvoarele mântuirii, deschise la cruce, este extremă și ne face să nu ne limităm activitatea doar la cele patru localități, în care emitem pe unde ultrascurte sau la emisia pe unde scurte cu acoperire națională. Astfel, în studiourile RVS au fost realizate înregistrări de casete audio ce vin în întâmpinarea celor care nu ne pot recepționa, dar care doresc să asculte și să păstreze programele noastre.

În prezent, catalogul de casete audio numără 32 de titluri, care se adresează atât iubitorilor de muzică și poezie, cât și celor dornici să cunoască experiențele altora cu Dumnezeu, subiecte legate de viața de familie, povestiri pentru copii etc. Acestea pot fi cumpărate la prețul de 4.500 lei, de la distribuitorii autorizați ai RVS, sau la prețul de 4.000 lei, de la pastorul comunității dvs.

Iubitorilor de muzică instrumentală și corală le recomandăm următoarele titluri de casete: *Lângă porți de veșnicii, Iată-ne Doamne, Flori și stele, Jertfă deplină* (vol. II), *Muzică adventă* (vioară, nai, pian), *Spiritual effects* (nai).

Celor preocupați de succesul căsniciei lor, le recomandăm casetele *Familiele Bibliei*.

De asemenea, *Mimnurile credinței* (vol. II), *Provocarea secolului, Dumnezeu în întregul pământ* sunt titluri de casete cu experiențe misionare și povestiri pentru mici și mari. Celor care doresc să cunoască istoria vieții unor mari bărbați ai credinței în Dumnezeu, ca John Wycliffe, Jan Hus și William Tyndale, le putem oferi trei realizări de excepție: *Lucașărul reformei, Cântec în flăcări și Proscrisul Domnului*.

Noile titluri ale lunii decembrie sunt: *Pogorât-a-n iarnă albă* - colinde și continuarea serialului *Cartea Cărților* - Noul Testament, vol. I și II. Așteptăm imediat comenzile dvs. pe adresa *Radio Vocea Speranței*, C.P. 34-1, București, sau tel 01/6105214.

Următoarele două casete audio

realizate de *Vocea Speranței* vă vor prezenta cele mai deosebite experiențe din programul internațional de evanghelizare, NET '96, pentru care așteptăm comenzi la începutul anului 1997.

Parcursul unui nou drum prin pustie, ca răspuns la chemarea divină, va fi o experiență nouă pentru RVS, dar care sperăm să aducă în casele și inimile ascultătorilor pacea izvorâtă din credința că Dumnezeu ne iubește pe fiecare și că dorește să fim fericiți.

De aceea, prin emisiunile pe care le oferim spre audiență, încercăm zilnic să le distragem atenția ascultătorilor noștri de la preocupările specifice veacului acestuia, pentru ca să descoperim împreună adevăratul sens al vieții noastre, pe Domnul Isus Hristos.

După cum însăși *Vocea Speranței* afirmă că nu este doar o frecvență, ci și un prieten, tot astfel fiecare dintre dvs. poate fi, cu ajutorul ofertei noastre de casete audio, un mesager al speranței acolo unde l-a așezat Dumnezeu.

Colectivul *Radio Vocea Speranței*

Radio Vocea Speranței emite zilnic, prin AWR (Radio Mondial Adventist), în banda de unde scurte, emisiuni ce pot fi recepționate în toată țara. Pe radioreceptoare, această gamă de unde are simbolul SW sau US.

Emisiunile în limba română sunt transmise între orele: 7:00 și 8:00, pe frecvența de 5900 KHz, lungimea de undă de 49 m, și între orele 21:00 și 22:00, pe frecvența de 6015 KHz, lungimea de undă de 49 m.

La radioreceptoarele cu extensie de bandă pe unde scurte, trebuie aleasă extensia de 49 m, după care se caută pe scală cu ajutorul butonului „Tuning“. La aparatele fără extensie de bandă pe unde scurte, se caută postul în zona indicată pe scală în jurul cifrei de 49 m.

În limba maghiară, tot pe unde scurte, emisiunile AWR pot fi audiate între orele 8:00 și 8:30, pe frecvența de 5900 KHz, lungimea de undă de 49 m, și între orele 22:00 și 22:30, pe frecvența de 6015 KHz, lungimea de

undă de 49 m.

Radio Vocea Speranței emite zilnic și pe posturi locale, în banda UUS (unde ultrascurte), sau FM, în următoarele localități:

- București - pe 94,2 FM, între orele 11:00 și 13:00 bandă vest.
- Brașov - pe 68,24 FM, între orele 19:00 și 21:00 bandă est, în partaj cu Radio UNU Brașov.
- Constanța - pe 89,4 FM, între orele 11:00 și 12:00, 19:00 și 20:00 bandă vest, în partaj cu Radio UNIPLUS.
- Timișoara - pe 89,7 FM, între orele 12:00 și 13:00, 17:00 și 18:00 bandă vest, în partaj cu Radio EUROPA NOVA.

Radio Vocea Speranței are în proiect obținerea licenței de emisie în FM pentru orașele Sibiu și Oradea.

Vă dorim audiență plăcută și așteptăm vești despre modul în care ne recepționați atât pe unde scurte, cât și pe unde ultrascurte (FM).

Sfârșit de cale

Rozalia Râvnic, născută la 28 februarie 1951, urmează, în perioada 1992-1995, cursurile Școlii Sanitare de la Brăila, după care lucrează ca asistentă medicală la spitalul din Câmpulung Moldovenesc. Asemenea Mântuitorului pe care L-a slujit, a avut o țintă în viață - să ușureze suferințele celor bolnavi și, atât prin exemplul său, cât și prin cuvânt, să le vestească semenilor ei Evanghelia mântuirii.

La 21 august 1996, un groaznic accident de circulație îi pune capăt vieții, lăsând în urmă multe întrebări, care își vor găsi răspunsul poate doar la venirea Domnului Isus.

Luca Vlad (Vlădescu) s-a născut la 15 ianuarie 1924, iar în 1946 a fost botezat în biserica adventistă. A fost un slujitor devotat în comunitatea Viperești, Buzău, în calitate de diriginte de tineret și prezbiter. Moare în ziua de 28 februarie 1996, în urma unui stop cardiac. În urma lui rămân soția, copiii și cinci nepoți.

Viorel Drăguț s-a născut în 1962, devenind membru al bisericii adventiste în 1980. În 1982, cu o lună înainte de terminarea stagiului militar, i se intenționează proces datorită refuzului de a lucra în Sabat. Întors acasă, după trei săptămâni părăsește țara clandestin, poposind în Franța, unde găsește o biserică adventistă care îl ajută să găsească de lucru. S-a căsătorit în 1987. Fratele Drăguț a ajutat substanțial construcția bisericii adventiste din Constanța. A decedat în ziua de 3 iunie 1996, într-un accident de muncă. În urma sa rămân soția și doi copii de 5 și 8 ani.

Gheorghe Georgescu s-a născut la 28 octombrie 1927, în comuna Goruna, Prahova, și a fost botezat în biserica adventistă la 6 aprilie 1949. A slujit în biserică în calitate de dirijor și prezbiter, a fost un întemeietor de coruri adventiste, devotat până la sacrificiul cauzei Evangheliei, cunoscut ca fiind sufletul construcției bisericii adventiste din localitatea Tufeni. A decedat la 11 martie 1996.

Trandafira Popoci, născută la 14 decembrie 1921, a rămas orfană de tată la doar 15 ani și va fi ajutorul de nădejde al mamei, în mijlocul celor patru frați mai mici. Lupta cu vitregiile vieții i-a marcat sănătatea pentru totdeauna. „Mama Luța”, cum i se spunea în comunitatea Bumbesti-Jiu, a fost cunoscută în multe sate, de aproape și de departe, ca o adevărată „mamă în Israel”. A încetat din viață la 17 iunie 1996.

Domnica Șmadici. La data de 18 ianuarie 1996, a fost condusă la locul temporar de odihnă sora Șmadici Domnica. S-a născut la 15 august 1907, a rămas văduvă în timpul războiului, având cinci copii, iar în 1947 se predă Domnului, cu toată

familia și se recăsătorește, cu Gheorghe Șmadici, la familia lor adăugându-se încă doi copii. În tot timpul vieții s-a distins prin credincioșie și printr-o viață de rugăciune.

Marian Șmadici. La data de 18 mai 1994, adoarme în Domnul fratele Șmadici Marian, din comunitatea Milișăuți, Suceava.

Născut la 4 august 1929, anii copilăriei și ai tinereții îl pregătesc pentru o viață de slujire în biserica adventistă locală. La 1 decembrie 1960, printr-un proces tâlhăresc, este condamnat la doi ani și jumătate de închisoare, împreună cu alți doi frați, pentru construirea casei de rugăciune din Milișăuți. Liberat din închisoare, slujește cu același zel în biserică, până când cancerul nemilos îl răpune cu trei zile înaintea inaugurării noii case de rugăciune.

Romică Ungureanu. Născut la 13 august 1937, în familia Ion și Teodora Ungureanu, fratele Romică Ungureanu a petrecut anii copilăriei în Bucovina cea minunată. Din adolescență a îmbrățișat credința și a fost botezat în biserica adventistă din Fundul Moldovei, în anul 1957.

În 15 septembrie 1968 se căsătorește și, după 13 ani, primesc o făgăduință reală și mult așteptată - Horia - copilul crescut în credința părinților. Pe 10 mai, a adormit vremelnice, până la învierea dreptilor.

Tudor Pârvan s-a născut la 24 august 1916 în comuna Putineiu, Teleorman, la doar 5 ani rămânând orfan de tată. În 1923, mama cunoaște solia adventistă prin fratele Ivăncică. Fratele Pârvan primește botezul la 14 ani.

A cunoscut prețul credinței fiind persecutat pentru aceasta încă din școală. A lucrat cu bucurie în colportaj, a fost reținut de jandarmi și dus din sat în sat, sub arest. În 1930, s-a mutat în București împreună cu mama, iar în 1940 s-a căsătorit, familia sa fiind apoi binecuvântată prin nașterea celor două fiice.

Fratele Tudor Pârvan a îndeplinit în biserică diferite slujbe. La întreprinderea de confecții și la cooperativa în care a lucrat ca meșter a întâmpinat multe greutăți din cauza credinței, rămânând statornic în ciuda tuturor împotrivirilor. A trăit ca să-și vadă copiii, copiii copiilor și strănepoții. A iubit Biblia, pe care a citit-o și recitat-o, din care știa pasaje întregi pe dinafară. La fel știa cântările. I-a plăcut și poezia, a scris și recitat cu mare bucurie. S-a stins din viață în ziua de 19 noiembrie 1996, după câteva zile de suferință.

Nicolae Olteanu, din comunitatea „Dumbrava Roșie”, Constanța, s-a născut la 1 aprilie 1932. Rebotezat în 1981, a fost urmat la scurt timp de soția sa, datorită cinstei, corectitudinii și statorniciei care îl caracterizau. Fiind înzestrat de Dum-

nezeu cu spirit misionar, organizează grupe de seminarii Apocalipsa, în locuința lui. Dumnezeu l-a binecuvântat și un mare număr s-a adăugat bisericii adventiste. Își sfârșește alogarea pe 2 iunie 1996, în urma unei boli incurabile.

Aurelia Nistorescu. Născută în București, la 10 februarie 1923, sora Aurelia Nistorescu va avea după terminarea liceului o durere adâncă, ce va întuneca tinerețea sa. Tatăl ei decedează, iar după 6 luni și mama ei. Ajutată de unchiul ei, va continua studiile la facultatea de medicină.

În anul 1949, este botezată în biserica adventistă din Băicoi și se căsătorește cu dr. Andrei Nistorescu. Familiei lor se adaugă doi copii, Andrei și Anca, care vor deveni medici.

În anul 1949, Aurelia și Andrei Nistorescu au devenit membri în comunitatea Labirint. De-a lungul vremii, sora Nistorescu a avut de dus lupte la serviciu, din cauza Sabatului. A fost mutată de la un spital la altul, nu a mai avut posibilitatea să-și dea doctoratul, dar a rămas hotărâtă în credință, a ales să rămână lângă Isus. A răspuns întotdeauna cu plăcere, când era solicitată, și a mers împreună cu soțul, ajutându-i pe bolnavi și pe cei lipsiți.

Decesul a avut loc la 18 octombrie 1996, în timp ce se afla în vizită la fiica sa, stabilită în Statele Unite.

Ion Cimpoi (1898-1996), din biserica adventistă Noul Grant - București, de mic copil a rămas orfan de tată. Mama sa, dintre primii adventiști din țară, fusese botezată în 1901 de pastorul Ștefan Demetrescu.

În 1936, fr. Cimpoi și-a luat doctoratul în drept la universitatea din Cluj. În 1940, s-a refugiat din Bucovina de nord la București. Și-a format deosebite calități sufletești, remarcându-se ca un om bun. A fost dotat cu o înțelepciune deosebită și a acumulat o mare experiență de viață, în cei peste 98 de ani, cât a trăit. Profund atașat bisericii adventiste, a fost nelipsit de la adunările ei.

Ecaterina Marinescu (1901-1996) a primit credința la 19 ani și a rămas bine ancorată în ea. Înaintea decesului, în septembrie a.c., a reluat citirea Bibliei la rând și până în ultimele zile studia în fiecare dimineață lecțiunea Școlii de Sabat.

Puțin înaintea morții, n-a mai recunoscut pe cei apropiați, din familie. Considerând străină o nepoată pe care o crescuse, cu o ultimă suflare a încercat să mai câștige un suflet la credință, vorbindu-i despre credința adventă, oferindu-i o Biblie și îndrumându-o la adunare. A trăit cu Dumnezeu, avidă după cuvântul rostit în adunare, secătându-și rezervele fizice ca să poată veni să-l asculte.